

AKIHIRO ANKATANI

50

việc cần làm
ở tuổi 20

50 việc cần làm ở tuổi 20

Akihiro Ankatani

e-bookprc.blogspot.com

Kho Ebook Prc "Chuẩn" nhất

Mục Lục

Lời nói đầu

ĐỜI TÔI

Cội nguồn ĐÔNG LỰC

SỢ NÓI TIẾNG NƯỚC NGOÀI HAY LÀ SỢ NGƯỜI NƯỚC
NGOÀI

ĐỪNG QUÊN ƯỚC MƠ CỦA BẠN

CÓ CHÍ THÌ NÊN

GIẢI PHÓNG TIỀM NĂNG

KHÔNG AN PHẬN THỦ THƯỜNG

CẢM GIÁC KHẨN TRƯƠNG VÀ MƠ HỒ

BIẾT LỄ NGHĨ SẼ CÓ CƠ MAY

CHỚ CÓ THẤT LỄ

TIỀN BẠC HAY THÀNH TÂM?

THÀNH TÂM VÀ NGHĨ LỄ

HỌC ĐẾN LÚC ĐẶT NHIỀU CÂU HỎI MỚI TỐT

NÓI TO KHÔNG THẸN

MƠ ƯỚC CỦA BẠN KHÔNG PHẢI LÀ ĐỂ LỰA CHỌN

SỬ DỤNG LỜI LỄ KÍNH TRỌNG.

HÀNH SỰ QUYẾT ĐOÁN.

CÒN ÍT TUỔI ĐÃ GIÀ NUA

NGHE GIỌNG NÓI, NHÌN SẮC MẶT

TIÊU CHÍ TRƯỞNG THÀNH
BẠN KHÔNG PHẢI LÀ NÔ LỆ CỦA CUỘC SỐNG
MUỐN LÀM THÌ CỨ ĐI LÀM
HAY GẶP VẬN MAY
THỂ NGHIỆM THỂ NÀO LÀ HIỆN TRƯỜNG
KHÔNG CÓ CÁI GỌI LÀ “VIỆC KHÔNG THỂ KHÔNG LÀM”,
HÃY “LÀM CÔNG VIỆC MÌNH THÍCH”
MỘT DIỄN VIÊN BIẾT CA MÚA KHÁC VỚI MỘT DIỄN VIÊN
GIỎI
ĐI CON ĐƯỜNG CỦA MÌNH
SAI LÀM LÀ PHƯƠNG THUỐC TĂNG LỰC CHO TUỔI TRẺ
NGÔI SAO CỦA NGÀY MAI
CÒN TRẺ KHÔNG CỐ GẮNG VỀ GIÀ SẼ ĐAU KHỔ
CON ĐƯỜNG NGÀN DẶM BẮT ĐẦU TỪ DƯỚI CHÂN
CUỘC ĐỜI LIÊN TỤC CÁC SỰ CỐ GIAO THÔNG
TIẾNG ANH Ơ, NOPROBLEM! BIẾT!
TIẾNG ANH KIỂU CHÂU Á
NGÔN NGỮ LÀ PHÙ HIỆU THÍNH GIÁC, CHỨ KHÔNG PHẢI
LÀ PHÙ HIỆU THỊ GIÁC
BA ĐIỆU THỨC CƠ BẢN NHẤT
BA NGÀY ĐÁNH CÁ, HAI NGÀY PHƠI LƯỚI
CÔNG TÁC, HỌC TẬP, HAI VIỆC KHÔNG LOẠI TRỪ NHAU
PHƯƠNG PHÁP VÀ ĐỘNG CƠ
ĐỘNG CƠ KHÔNG THUẦN, CẦN PHẢI KIÊN TRÌ
LẤY KHỔ LÀM VUI
HỌC TIẾNG ANH HOÀN TOÀN DỰA VÀO CỐ GẮNG THỜI
TRẺ

NGƯỜI VỤNG NÓI TIẾNG MẸ ĐỂ, KHÔNG CHỪNG LẠI GIỎI
NGOẠI NGỮ

BẠN THỜI TRẺ LÀ ĐỐI THỦ CẠNH TRANH SUỐT ĐỜI CỦA
CHÍNH MÌNH

Lời nói đầu

Tôi còn nhớ như in, cuốn sách đầu tiên của mình được xuất bản đúng một ngày trước khi tôi tròn ba mươi tuổi.

Tôi muốn nói trước tuổi “tam thập nhi lập”, mình đã làm nên một cái gì đó, chứ không chờ đến khi bạc đầu mới thành công, thì chẳng còn ý nghĩa gì.

Ý muốn là thế, nhưng hai mươi mấy tuổi rồi mà tôi vẫn chưa làm được bất cứ việc gì cho ra hồn.

Tôi cứ bôn ba qua lại một cách uổng công vô ích.

Cái gọi là môn học bắt buộc ở tuổi hai mươi có nghĩa là những việc mà chỉ ở tuổi hai mươi mới có thể làm được.

Chỉ những ai ở tuổi ấy cứ bôn ba qua lại một cách uổng công vô ích, đến khi cuộc đời trở nên xán lạn, mới thấm thía rằng tuổi hai mươi là thời gian vô tình nhất, cũng là giai đoạn huy hoàng nhất trong đời mỗi người.

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 1: Thử đi phỏng vấn xin việc.

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 2: Tôi thi trượt trong một cuộc phỏng vấn riêng

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 3: Bỏ lỡ cơ hội tốt, hối hận không kịp

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 4: Tham gia bầu cử

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 5: Bản thảo bị trả lại không phải là rác rưởi

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 6: Một đời kiên trì thực hiện

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 7: Hãy xử lý thích đáng sự cố giao thông

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 8: Hãy “đi ngoài” ở khắp nơi trên thế giới

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 9: Nói tiếng Anh cần phải mạnh dạn

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 10: Đi làm thuê ở kịch trường

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 11: Thử làm người bảo vệ sân khấu ca nhạc

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 12: Thử nghiệm khoái cảm “độc toàn lực”

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 13: Không an phận thủ thường
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 14: Cảm giác tự tin là một trợ thủ của bạn
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 15: Cần biết lễ nghi, nhưng cũng đừng quá khách sáo
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 16: Người tự biết mình thì sáng
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 17: Miễn phí không phải là vô điều kiện
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 18: Hiểu rõ cái gì để ra nhiệt tình
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 19: Hãy nói thẳng mơ ước của mình
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 20: Không biết thì chẳng có gì để hỏi
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 21: Hãy từ bỏ sự chần chừ do dự
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 22: Từ biệt ngôn ngữ trẻ con
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 23: Nắm thời cơ, lập tức quyết định
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 24: Giọng nói khẳng định chính mình
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 25: Dũng cảm thừa nhận, đừng viện cớ
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 26: Trong lòng có dự tính sẵn
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 27: Làm việc không cần lý do
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 28: Khai thác bản thân mình
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 29: Hiện trường là số một
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 30: Khi cần ra tay thì ra tay
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 31: Tinh thông một thứ, bỏ các thứ khác.
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 32: Cái gì hiện thời
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 33: Không cần trung thành với “nguyên tác”
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 34: Cố gắng trong khi bị lãng quên
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 35: Nước chảy nhỏ dòng sẽ dài
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 36: Nước chảy đá mòn
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 37: Làm cho mình có đủ sức mạnh
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 38: Vạn sự khởi đầu nan
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 39: Hãy vượt qua ngũ pháp
Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 40: Học ngôn ngữ hãy dựa vào tai nghe, không phải bằng mắt nhìn

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 41: “Chủ nghĩa ba điều thức” hơn “chủ nghĩa hoàn mỹ”

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 42: Đừng chỉ “lên cơn sốt trong ba phút”

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 43: Nước đến chân mới nhảy

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 44: Hãy học tập ngay trên sân thi đấu!

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 45: Hãy diễn vở “Anh hùng cứu mỹ nhân”

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 46: Lạc thú vô tận trong công việc đơn điệu

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 47: Nhà cao chọc trời bắt đầu từ mặt đất

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 48: Hãy viết thư bằng tiếng Anh

Vì ngày mai, hãy làm việc thứ 49: Hãy thử đối thoại với bản thân mình của mười năm về sau.

ĐỜI TÔI

Với hai dòng thông báo

Tôi từng làm việc ở Ban biên tập hãng phim “Zuhoa” dành cho người lớn.

Đối với một người mỗi tháng phải xem khoảng một trăm bộ phim như tôi, tạp chí “PIA” đúng là trở thành một thứ nhật ký của tôi.

Thời ấy “PIA” còn chưa được in ấn mỹ thuật như bây giờ, chữ thì nhỏ, số trang cũng ít.

Trong tạp chí có một số cột đăng các chuyện vui do bạn đọc gửi tới; xen giữa cột tin tức có đăng các tin quảng cáo tức cười.

Tôi còn nhớ có mục Thông báo tuyển mộ, từng là người chăm chú theo dõi mục đó.

Tôi mơ ước trở thành một đạo diễn điện ảnh, từng theo học giáo trình lịch sử điện ảnh tại Khoa điện ảnh của Trường đại học Đạo Diễn.

Trong tạp chí “PIA”, tôi có đọc thấy tin hãng phim “Zuhoa”: Thông báo tuyển một cán bộ biên tập.

Chỉ cần có liên quan đến điện ảnh, thì làm việc gì cũng được. Với ý nghĩ đơn giản như thế, tôi tìm đến chỗ phỏng vấn.

Trụ sở Ban biên tập hãng phim “Zuhoa”, theo như người ta nói trong điện thoại, nằm ở lầu 6 một toà nhà.

Tôi đến bên một thang máy, mới phát hiện nó chỉ lên đến lầu 5.

Chắc còn có thang máy khác, nhưng tôi tìm chán chê cũng không thấy.

Chẳng còn cách nào khác, cứ đi thang máy tới lầu 5, rồi đi bộ tiếp lên sân thượng, thấy có vài gian che mưa nắng.

Vào một gian, mới biết đây là nơi làm việc của Ban biên tập hãng phim “Zuhoa”.

Phòng quay phim của hãng đặt ở nơi khác.

Khi tôi đến chỗ Ban biên tập, đã có nhiều người đang ngồi chờ ở gian ngoài. Tôi nhìn họ mà giật mình.

Phàm những người đến phỏng vấn, đều mặc Âu phục chỉnh tề, ai nấy trịnh trọng. Tôi thấy toàn là các sinh viên cao học ở các trường đại học Tokyo.

Tôi thì mặc quần bò, áo thun, đúng là con gà lạc vào bầy hạc.

Bước sang phòng bên, thấy mười lăm vị giám khảo ngồi thành một hàng, trông rất trịnh trọng.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi đi phỏng vấn. Năm ấy, tôi hai mươi ba tuổi.

Muốn biết sự việc thế nào, xin xem hồi sau sẽ rõ.

TÔI không ổn, Tôi có thể

Trong mười lăm vị giám khảo, vị ngồi ở giữa chính là nhân vật quyết định. Tôi được chỉ định ngồi đối diện với ông ta.

Ông ta đầu to, mặt rộng, thoạt tiên không nói không rằng, cứ nhìn tôi chăm chăm.

Sau tôi mới biết, đó là ông giám đốc hãng phim “Zuhua”.

Ông là người đặt câu hỏi đầu tiên:

- Anh có muốn làm diễn viên hay không?

- Có!

Tôi trả lời như một phản xạ có điều kiện.

Giọng nói vang to.

Hồi ở trường phổ thông trung học, tôi đã luyện tập môn “Không thủ đạo”, cho nên những tiếng trả lời ngắn gọn nghe cứ như tiếng “Hự” mỗi khi ra đòn.

Bấy giờ hãng phim “Zuhua” làm phim dành cho người lớn.

Chút nữa thì tôi trở thành diễn viên của hãng phim “Zuhua”.

Sau này đại đa số các diễn viên thành danh, thoạt đầu đều từng đóng vai trong các bộ phim của hãng phim này.

Phim của hãng “Zuhua” hồi ấy rất giống các bộ phim truyền hình bây giờ.

Diễn viên giỏi, đương nhiên không thể thiếu, nhưng một số vai phụ, không quan trọng, cũng cần có người diễn chứ.

Bất kể đóng vai gì, điều cốt yếu là phải tích lũy kinh nghiệm, sẽ có lợi cho tương lai.

Người muốn làm diễn viên, ban đầu không có quyền lựa chọn vai.

Đừng có oán trách “Thế nào? Sao lại bắt tôi diễn vai này?” Dầu gì thì tích lũy kinh nghiệm trên sân diễn cũng là bước thứ nhất.

Vì đã xem nhiều tạp chí này nọ, nên phần biểu diễn tiêu phẩm, tôi rất ung dụng.

Kết quả tuyển mộ còn lại bốn người.

Một người ở trường Nhật Kiều, một ở trường Khanh Ưng, một ở trường Nhật Đại, người cuối cùng là tôi.

Người ở trường Nhật Đại được bố trí về Ban tuyên truyền. Hai người kia - ở Ban biên tập.

Còn tôi thì sao?!

- Này cậu, hãy đi ăn với tôi!

Thế là tôi theo ông giám đốc đến một hiệu ăn.

- Cậu xem, vậy là Ban biên tập người ta không nhận cậu.

Ôi, lần đầu tiên trong đời đi phỏng vấn xin việc gặp kết cục như thế đấy!

“Thì ra vậy...” Tôi đang tự kiểm điểm xem trong buổi phỏng vấn mình đã sai phạm điều gì chẳng.

- Nhưng tôi lấy danh nghĩa cá nhân thuê cậu làm. Cậu có thể làm được mọi việc.

- Vâng!

Nghe câu nói “Cậu có thể làm được mọi việc” của ông giám đốc, tôi như mở cò trong bụng.

- Cậu là một con hổ đã được thuần dưỡng. Tôi phải quản lý cậu, để cậu khỏi hoành hành ngang ngược.

Thế là tôi thành trợ lý của ông giám đốc

Tôi bị trượt khi dự phỏng vấn tuyển mộ của hãng phim, nhưng tôi đỗ trong cuộc khảo thí cá nhân, kẻ cũng lạ.

- Cậu hãy đọc một số sách kinh dị, tìm xem quyển nào có khả năng chuyển thể thành tác phẩm điện ảnh được chẳng.

Tôi có cảm giác giá trị của mình đã được người ta thừa nhận, lòng tự tin của tôi tăng hẳn lên: rõ ràng là tôi có thể làm công tác điện ảnh.

Tiếp đó công việc của tôi là mua sách về đọc.

Giám đốc hỏi:

- Cậu có thắc mắc gì không?

- Thưa Ngài, tiền mua sách sẽ do hãng chịu chứ ạ?

- Cái đó đương nhiên.

- Có giới hạn không ạ?

- Nếu để cho cậu quyết định thì sao?

Liệu có phải tôi “được đăng chân lân đăng đầu” hay chẳng? Nhưng xem ra ông giám đốc không hề có ý phiến trách tôi. Thật là độ lượng.

- Tôi không nên dùng số tiền nhiều hơn tiền lương để mua sách, phải không ạ?

Tiền lương của tôi bấy giờ mỗi tháng được 60 ngàn yên, mà mỗi tháng tôi chi cho việc mua sách đến một trăm yên.

- Ha-ha-ha... vậy là tôi triệt cả đường sống của cậu mất rồi, phải mời cậu đến nhà ăn cơm thôi. – ông giám đốc nói đùa. Nhưng tôi lại tưởng thật. Chưa đạt mục tiêu thì chưa chịu. Tôi kiên quyết đến nhà ông giám đốc.

Tôi vĩnh viễn không quên được buổi tối hôm ấy. Tôi dám cãi lại ông giám đốc. Có lẽ chính vì tôi còn trẻ người non dạ, nên mới thành công. Hai mươi mấy tuổi mà cả gan cãi sếp. Trong nhiều tình huống, không biết thì không thể làm. Nhưng có khi biết mà vẫn không dám làm.

Tuổi hai mươi, cái tuổi không biết mà dám làm.

VÀNG đến tay rồi. Lại bay mất

Tuổi trẻ, trong cuộc sống có rất nhiều cơ hội.

Nhưng thời trẻ cũng dễ bỏ qua rất nhiều cơ hội.

Một hôm giám đốc, bấy giờ đã được thăng lên chức Tổng giám đốc, hỏi tôi:

- Cậu có dự tính làm việc gì không? Tôi có thể viết thư tiế cử.

Tiếng nói của ông có trọng lượng đáng kể.

Bấy giờ tôi đang bận tìm việc làm.

“Thư tiến cử”, - đối với người khác đúng là cầu chẳng được.

Tôi lại ngốc nghếch trả lời:

- Không ạ, tôi tự lo được.

Thế là trơ mắt nhìn con cá to vượt mất.

Tổng giám đốc cười, nói:

- Đồ ngốc.

Ông có thiện chí muốn giúp, thế mà tôi lại ngu ngốc từ chối, đúng là không biết hay dở.

Cơ hội càng lớn, càng dễ vượt mất.

Câu trả lời của tôi nghe rất kiên quyết.

Ấy là tuổi hai mươi.

Đùng là ngu ngốc.

Trả lời xong, tôi ý thức ngay được điều đó. Đang định chữa lại, thì ông Tổng giám đốc nói:

- Thế thì cậu tự lo liệu lấy. Nhưng không đơn giản đâu.

- Tôi sẽ cố gắng.

Nếu là bây giờ, có “Thư tiến cử” thì tôi nhận liền cái đã, mọi việc tính sau.

Ngu ngốc, ấy là đặc quyền của tuổi hai mươi.

Hoàn toàn không phải con cá vượt mất mới bảo là con cá to, mà chính con cá to, nên mới dễ bị vượt mất.

Coi thường cơ hội, thì cuối cùng sẽ trơ mắt mà nhfn cơ hội vượt mất.

Tôi có bao nhiêu là cơ hội, songlần nào cũng để chúng trôi qua, ấy là tuổi hai mươi của tôi.

Hối hận đã không kịp, nhưng đó là bài học.

Làm CHÍNH TRỊ thì sao?

Từ hãng phim tôi chuyển sang làm thư ký cho một ngài nghị sĩ quốc hội.

Cuộc đời tôi kể cũng đa dạng.

Thực ra thư ký nghị sĩ cũng có nhiều loại.

Anh họ tôi là nghị sĩ quốc hội, đại biểu của thủ đô Tokyo. Qua anh họ tôi giới thiệu, tôi trở thành thư ký- trợ lý cho một vị phó quan chính vụ.

Trước đó tôi chưa hề tưởng tượng việc tranh cử lại phiên toái đến thế, cũng lý thú đến thế.

Rất nhiều người cho rằng các chính khách đều nhắm mục đích kiếm tiền. Kỳ thực không phải vậy.

Nếu bạn muốn trở thành triệu phú, thì nên lao vào lĩnh vực kinh doanh là hơn. Khi tôi làm thư ký cho nghị sĩ, tôi mới hiểu rằng làm chính trị thật là gian khổ. Nếu bạn không thật sự say mê chính trị, thì đừng có nhảy vào lĩnh vực đó.

Bạn bè của tôi có rất nhiều người trở thành chính trị gia.

Tôi cũng rất ngạc nhiên, không biết bằng cách nào mà họ trở thành nghị sĩ ở hai viện của quốc hội.

Hình như mọi người tưởng lầm tôi mê chính trị, nên cứ xui tôi làm chính trị, song tôi đều từ chối. Vì từng làm thư ký cho nghị sĩ, tôi đã hiểu quá rõ nỗi vất vả khổ sở của họ.

Nếu có cơ hội, thời trẻ bạn hãy thử đi làm thuê trong lĩnh vực hoạt động tranh cử, bầu cử.

Nghe nói tuổi trẻ ngày nay không quan tâm đến chính trị.

Nếu không liên quan đến hình thái ý thức, lại có chính khách mà bạn thích, thì bạn hãy đi giúp họ.

Cách ngày bầu cử chừng một tháng, tôi đã hầu như suốt ngày đêm phải ở trụ sở ban bầu cử.

Phải làm tốt mọi công tác chuẩn bị.

Chỉ riêng việc đi dán tờ quảng cáo tuyên truyền cũng đã khiến ta phải nhức đầu.

Hồi ấy, thời gian dành cho nghị sĩ tuyên truyền là hai tuần, trong đó được một lần thay tờ quảng cáo tuyên truyền.

Vì sợ tờ quảng cáo tuyên truyền bị gió thổi rách, phải dán thật chặt, nên muốn bóc ra cũng không dễ.

Ứng cử viên nghị sĩ quốc hội từ sáng đến tối phải đi diễn thuyết (tuyên truyền cho mình).

Không chỉ ở các hội trường sang trọng.

Mà chủ yếu phải đến các tiệm ăn, tiệm hớt tóc, tiệm gội đầu, diễn thuyết hùng hồn cho mười mấy bà già nghe.

Thậm chí còn phải diễn thuyết ở cả nhà tắm công cộng...

Có nhân viên suốt ngày phụ trách việc gọi điện thoại.

Có cô phụ trách loa phóng thanh trên xe tuyên truyền, xe chạy nhiều nơi, khiến cô ta bị say xe lão đảo.

Trời vừa rạng, đã ra đứng ở bến xe, chào hỏi người qua đường.

Người không biết lại tưởng mình đi tham gia hoạt động quyền góp gì đó.

Trước ngày bầu cử, chỗ nào có chuyện vui chuyện buồn gì cũng phải tham gia hết cả, nếu không, sẽ có nguy cơ thua kém ứng cử viên khác.

May là hoạt động tranh cử có tôi tham gia đều kết thúc thành công.

Ứng cử viên nào thất bại trong cuộc bầu cử, thì văn phòng của người ấy lập tức vắng tanh vắng ngắt.

Mọi người đã thấy trên tivi cảnh văn phòng của ứng cử viên rồi đó.

Các nhân viên ở đây đi đâu hết cả vậy? Họ đi nhà hàng dự tiệc chia tay chẳng?

Không chừng họ đi hoan ho thành công của ứng cử viên đối thủ cũng nên.

Ở lại văn phòng chỉ có ứng cử viên thất bại và vợ ông ta. Cả hai đang mệt mỏi thu dọn tàn cục.

Bầu cử là tàn khốc.

Chính trị là thế.

Nếu không thật lòng say mê, thì không thể kiên trì đến cùng. Làm thư ký cho nghị sĩ cũng có năm bảy đường. Song hầu như chẳng viên thư ký nghị sĩ nào trở thành chính khách cả. Vì có anh bị bắt vì tội vi phạm qui định bầu cử. Có anh lợi dụng bầu cử để làm giàu bất chính. Chính trị giống như thi đấu thể thao. Không cầm cờ đứng bên hò hét ủng hộ, thì không thể cảm nhận mùi vị của nó.

Cội nguồn ĐỘNG LỰC

Tôi bắt đầu viết sách năm hai mươi tuổi.

Hai mươi chín tuổi thì cuốn sách đầu tiên của tôi được xuất bản.

Đúng một ngày trước khi tôi tròn ba mươi tuổi.

Trước đó ngày nào tôi cũng viết, nhưng bao nhiêu sách viết ra đều không được xuất bản.

Các bản thảo đó tôi đều giữ lại.

Đó là cội nguồn động lực của tôi hôm nay.

Ngoảnh lại thời trước, không một nhà xuất bản nào chịu ký hợp đồng xuất bản sách với tôi, thật là bi thảm.

Tôi tự hỏi: tôi ngày ấy so với tôi hôm nay, cuối cùng thì ai cố gắng hơn?

Tôi ngày ấy còn chưa có kinh nghiệm, kỹ xảo viết văn cũng chưa thành thạo.

Tôi hôm nay so với hai mươi mấy năm trước, mạnh gấp trăm, ngàn lần.

Đây chỉ là về phương diện kỹ thuật.

Còn về nhiệt tình thì sao?

Đó mới là vấn đề cốt yếu.

Một người hai mươi mấy tuổi, ngồi nhà tự do viết lách, tất nhiên sẽ không ai biết để chủ động đến nhà ký hợp đồng.

Viết sách không được in mà vẫn viết, đòi hỏi phải có nhiệt tình cao độ.

Tôi hôm nay vô cùng kính phục tôi hai mươi mấy năm trước.

Dĩ nhiên, có nhà xuất bản đến đặt viết sách, đúng là việc tốt.

Nhưng không thể cứ làm công việc do người khác chỉ định.

Hiện tại tôi có hợp đồng viết rất nhiều sách.

Nhưng đôi khi tôi cũng lén viết vài quyển ngoài hợp đồng.

Mỗi năm in 40 cuốn sách mỏng, cơ hồ ngày nào tôi cũng ngồi trước àm n hình máy vi tính.

Tuy mỗi năm xuất bản 40 cuốn sách, mà đề tài để viết vẫn không hết.

Vì lẽ gì?

Bởi vì từ năm hai mươi tuổi trở đi, tôi đã quyết đem tâm huyết của mình dồn vào những hàng chữ, làm món ăn ngon cho hàng triệu độc giả.

Những điều muốn viết mỗi ngày một nhiều.

Tác phẩm đầu tiên của tôi mãi năm 29 tuổi mới được xuất bản. Để có được ngày hôm ấy, tôi đã phải tích lũy “năng lượng” ngọt 10 năm.

Đạo lý mà tôi muốn thuyết minh, không chỉ giới hạn ở việc viết sách.

Người làm công ăn lương cũng vậy.

Quan trọng là “công việc” làm thêm ngoài công tác chính.

Trước ba mươi tuổi, không có ai đến đặt viết sách.

Ngoài ba mươi tuổi, hợp đồng đặt viết sách tăng dần, không còn thời gian và công sức để ý đến việc khác nữa.

Đối thủ cạnh tranh của tôi hôm nay là tôi ở tuổi hai mươi, cái hồi ngồi viết sách không hề có đơn đặt hàng.

Ngày ngày tôi đều tự đối chiếu với chính mình, đều nói với mình: “Này! Đừng có thua cái thằng tôi hồi chưa có râu đấy nhé!”

Thế là ngày ngày tôi vẫn cố gắng đều đều.

Gặp gỡ tình cờ “Đại sự một đời”

Bạn bè hỏi tôi: “Gần đây anh bận việc gì?”

Tôi bận làm một việc mà tôi dự tính phải mười năm nữa mới hoàn thành.

Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn luôn kiên trì làm một vài việc mà người ta cho phép.

Mấy việc tôi làm không phải để kiếm tiền.

Cũng không phải để hưởng vinh quang gì.

Việc ta làm không ai biết, , không ai khen thưởng ta.

Song ta vẫn cứ kiên trì làm, tuy biết rằng có thể phải hai hoặc ba mươi năm sau mới hoàn thành.

Năm hai mươi tuổi tôi từng nói với mọi người rằng vì tương lai, tôi cần làm một vài việc.

Một vài việc phải tốn tám năm, mười năm mới có thể hoàn thành.

Có việc một ngày đã hoàn thành.

Có việc phải dành tinh lực cả đời mới hoàn thành.

Có việc dành tinh lực cả đời cũng chưa hoàn thành.

Đời người, phải không ngừng thách thức cực hạn.

Hoạt động sân khấu là vô tận.

Phải cống hiến cả đời cho nó.

Diễn xong một vở, bạn không thể nói là mình đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử.

Diễn xong một buổi, ngồi lại với nhau rút kinh nghiệm, sao cho buổi diễn sau hay hơn, đó chính là công việc của người diễn viên.

Chưa biết đến bao giờ mới đạt được buổi công diễn hay nhất.

Thời gian hoàn thành công việc có thể dài ngắn khác nhau.

Một tháng hoặc một ngày. Việc một ngày có thể hoàn thành, thì niềm vui cũng chỉ kéo dài không quá hai mươi bốn giờ.

Nếu gặp được công việc phải dành tinh lực cả đời mới hoàn thành, thì hạnh phúc xiết bao!

Công việc dành tinh lực suốt cả đời, không mệt mỏi, mà vẫn chưa hoàn thành, thì chỉ tình cờ gặp được, chứ chẳng thể cầu mong.

Nhất thiết không được hành động thiếu suy nghĩ

Tôi từng bị kéo vào một sự cố giao thông. Lần ấy tôi ngồi ở phía sau người lái xe.

Đó là buổi tối một ngày chủ nhật, xe chạy trên xa lộ trực tuyến.

Sự cố giao thông thường xảy ra trên xa lộ trực tuyến.

Buổi tối ngày chủ nhật lại chính là thời gian dễ phát sinh sự cố giao thông.

Mặt đường khá trơn, xe phóng nhanh, lái xe mệt mỏi, là các tình huống dễ xảy ra tai nạn.

Lái xe là một thanh niên mang kính đen, một tay “không thủ đạo” có hạng, bộ dạng rất “ngầu”.

Phụ lái là anh trai của y, một tay “nhu đạo”.

Vì luyện tập nhu đạo, nên quanh năm đi chân đất.

Đại khái là anh ta có thói quen gác chân lên bệ trước của xe, thành thử kính chắn gió có in lờ mờ vết bàn chân anh ta.

Ngồi phía sau phụ xe là một gã nóng tính, một tay “kiếm đạo”.

Mấy lộ hào kiệt cùng đi trên một chiếc xe.

“Ồi! – lái xe kêu to. Có chuyện rồi. Chỉ nghe hai tiếng sầm sầm, thân xe hình như đã bị hỏng nặng. Đầu gối tôi thúc mạnh vào lưng ghế trước, đau điếng. Chiếc xe lập tức dừng lại, toàn bộ kính chắn gió vỡ vụn.

“Đứng lại cho tao!” – gã phụ lái quát to và nhảy ra.

Chiếc xe gây sự cố không hề bỏ chạy. Đó là một chiếc xe thuộc loại điện hình phóng ầu, thân xe dán các thứ biểu ngữ loè loẹt. Ngồi sau tay lái của chiếc xe ấy là một gã ưa thích tốc độ. Xe của gã bị hỏng nặng không kém, chứng tỏ cú đụng vừa rồi rất mạnh. Gã mệt mỏi, lái xe lảo đảo giữa, may mà lái xe bên tôi xử lý giỏi, nếu không...

Đèn xe của chiếc xe bên kia nhô ra ngoài 5 centimet, đã giảm hẳn lực xung kích. nếu không, hai xe tông thẳng vào nhau như thế thì đôi bên đã tiêu cả rồi.

Cũng may chiếc xe chúng tôi đi là loại Debonair rất chắc chắn.

Gã phụ lái đi chân đất, đạp lên các mảnh kính vỡ dưới đường mà như đi trên thảm, gã tiến thẳng tới bên chiếc xe gây ra sự cố.

Gã đạp vào cửa xe, quát: “Ra đây!”

Kính chắn gió vỡ nát cả rồi, đâu cần phải đạp vào cửa xe.

Tay luyện kiếm đạo nóng tính đã ở tư thế sẵn sàng.

Đến lượt tôi ra khỏi xe.

Tôi trước hết khuyên mấy người bên xe mình đừng nóng, nài dùng giọng nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, xe bên các anh chắn mất lối, hãy nhường một chút được chăng?”

Lúc này không gì có uy lực bằng giọng nói nhẹ nhàng, điềm tĩnh.

Tay phụ lái đi chân đất, giỏi nhu đạo, nhìn chiếc xe đối phương bẹp giúm cả bộ đèn, cũng đã dịu giọng: “Tội nghiệp, thôi đôi bên hoà giải với nhau”.

Rất may là không ai bị thương.

Tay lái xe bên kia xuống xe.

“A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!”

Lái xe của chúng tôi vừa kiểm tra chiếc xe của mình, vừa lau bầu.

Thực ra trong xe chúng tôi còn có một “mỹ nhân thần bí” ngồi ở ghế sau.

Tay lái xe bên kia vừa trông thấy nàng, liền nói: “Gọi cảnh sát đến xử lý!”

Có lẽ già ý thức được rằng đánh nhau hoặc tranh cãi chẳng bằng nhờ cảnh sát giải quyết.

Có đại mới nên khôn.

Trong trường hợp này, gọi cảnh sát đến là thượng sách.

Bị kéo vào sự việc, nhất thiết không được hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu không sẽ chuốc hoạ vào thân.

Tự dung thốt lên “Nguy rồi!” hoặc bỏ chạy, sẽ đẩy mọi người vào tình huống khó khăn.

Chỉ có bộ đèn xe, kính chắn gió bị vỡ nát, chuyện đó hoàn toàn có thể giải quyết bằng việc đền tiền. Nếu hành động hoặc nói năng mất bình tĩnh, sự thể có thể dẫn đến hậu quả hết bề cứu vãn.

Xử lý không thoả đáng, sẽ tự diệt vong.

Hành động thiếu suy nghĩ nhất định sẽ thua.

Đó là bài học mà tôi thấm thía.

Thuộc về sinh hoạt của một người trẻ tuổi khi ra nước ngoài

Bạn đã “đi ngoài” ở mấy nước rồi?

Lần thứ nhất tôi sang Mỹ năm hai mươi hai tuổi.

Ấy là một năm trước khi tôi đi làm biên tập cho một tạp chí về tình dục.

So với các bạn, có lẽ hơi muộn một chút.

Sau khi tôi làm công việc chế tác quảng cáo ở đài truyền hình, tôi ít có dịp ra công tác ở nước ngoài.

Tôi cho rằng nếu có dịp, thì ở tuổi hai mươi cũng nên ra nước ngoài nhiều lần một chút.

Tôi rất may, vì từ hai mươi lăm tuổi đến ba mươi tuổi, tôi được công tác ở nước ngoài.

Chỉ ở tuổi ấy, mới có thể thấm thía thế nào là sống ở nước ngoài.

Đổi chỗ ở rất dễ mất ngủ, xuất ngoại điều đó càng rõ, bên cạnh một vài cái bí khác.

Lấy con chó ỉa làm ví dụ. Phàm con chó nó ỉa ở chỗ nào, thì chỗ ấy là phạm vi thế lực của nó.

Tại thành phố Las Vegas, sòng bạc và gái lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ khách.

Đi đến đâu, cũng gặp gái làng chơi đơn đả chào mời.

Máy đánh bạc tự động thì đủ loại đủ kiểu, đánh to hàng trăm đô-la một ván có, đánh nhỏ một, hai đô-la một ván cũng có, khách muốn gì cũng chiều. Tiền bạc chảy như nước.

Khách sạn cao cấp ở Las Vegas quá sẵn sàng, muốn thuê phòng chỗ nào cũng tiện.

Lần ấy tôi thuê phòng ở một khách sạn thuộc loại số một số hai ở Las Vegas.

Không hổ là khách sạn cao cấp, thăm trải đến tận toilet.

Đánh bạc bị thua, tôi trở về khách sạn, tính tắm rửa một cái để xả cái xui.

Đại tiện xong thì có chuyện.

Tuy là khách sạn cao cấp, vẫn có vấn đề như thường.

Đấy là cái bàn cầu xả nước không đủ mạnh.

Ở nhà tôi cái bàn cầu xả nước cũng không ổn.

Nhưng sau đó tôi xử lý được.

Ở đây thì không.

Xả nước mấy lần, mà phân cục vẫn cứ nổi lên bình trong bàn cầu. Giấy vệ sinh hình như cũng không tan hết, mà vón cục lại, khiến nước dơ dềnh lên.

Con người ta vốn không thể chịu đựng nổi cái mùi hôi thối.

Có câu “Không ai yêu được cái thứ ấy”.

Loay hoay một hồi không giải quyết được, tôi đành đẩy cái nắp bàn cầu xuống vậy.

Trong khi đó, tôi nghe ông khách cùng phòng từ bên ngoài vội vã đi vào phòng, miệng la: “Ồi, ối, không kịp mất thôi!” đoạn chạy vội vào toilet.

Thì ra ông ta bị đau bụng đi lỏng.

Lát sau tôi nghe tiếng bàn cầu xả nước, rồi tiếng ông khách kêu: “Làm sao thế này?!”

Cuối cùng ông ta phải dùng cái dụng cụ thông bàn cầu loay hoay xử lý cả giờ đồng hồ mới xong.

Tôi thì thu xếp hành lý, từ giã ngay cái khách sạn cao cấp ấy.

Tôi đoán rằng ông kia thể nào cũng chửi thề tôi “Chắc là cái thằng nhóc ấy dùng nhiều giấy vệ sinh quá làm tắc bồn cầu!”

Ở nước ngoài có những chỗ bồn cầu xả nước hoạt động tồi, phải cẩn thận kẻo nó bị tắc.

Năm hồi hai mươi tuổi, sang Francisco, cũng nghe có người lảm bảm trong toilet “Làm sao thế này?!”

Thủ phạm gây ra, thật tẻ, vẫn là cái thằng tôi.

SỢ NÓI TIẾNG NƯỚC NGOÀI HAY LÀ SỢ NGƯỜI NƯỚC NGOÀI

Hồi học đại học có một giáo viên người nước ngoài (cũng là nhà thám hiểm) tên là Martin. vị giáo sư này dùng tiếng Anh để giảng bài.

Mỗi khi giảng đến đề tài liên quan đến chuyện thám hiểm, cứ y như trong truyện “Kỳ binh đoạt châu báu”, đến chỗ hồi hộp nhất, lại nghe câu: “Sự việc thế nào, xem hồi sau sẽ rõ”.

Bài lên lớp đầu tiên, thầy Martin yêu cầu mỗi người tự đánh giá trình độ tiếng Anh của bản thân.

“Tiếng Anh của em là trăm phần trăm, trong đó năm mươi phần trăm là broken English, năm chục phần trăm còn lại là courage English. Chữ courage ở đây không phải là college (trường đại học), mà là chỉ mạnh dạn.

Ngụ ý trình độ tiếng Anh của tôi thì sai đến năm chục phần trăm, còn nửa kia là nhờ dũng cảm, mạnh dạn.

Dù vậy, tôi vẫn ra nước ngoài dùng, tiếng anh trong công tác sưu tầm, lấy tin.

Dù vậy, tôi vẫn giao lưu được với người nước ngoài.

Đối phương nghe nói tôi từ Nhật Bản đến sưu tầm tài liệu cho tiết mục truyền hình, thì họ chưa biết thế nào, đã cuống lên.

Đối phương cuống lên, rồi đôi bên bắt đầu tán gẫu lung tung với nhau.

Cuối cùng tôi phát hiện rằng dù trình độ tiếng Anh của mình như thế nào, thì đối phương cũng vẫn hiểu được ý tôi.

Tất cả là nhờ sự dũng cảm.

Ở Hawaii, chắc bạn vẫn nghe các bà già nói tiếng Anh bất chấp ngữ pháp, vậy mà bạn vẫn hiểu, đó cũng là nhờ sự mạnh dạn cả.

“Trình độ tiếng Anh của ông ấy tôi quá chừng!”. Có người vừa nghe đã chê. Miệng cứ bảo là Nhật Bản phải mở cửa giao tiếp với thế giới bên ngoài, nhưng lúc cần đến thì lại sợ tiếp xúc với người nước ngoài.

Thực ra, không phải sợ nói tiếng Anh, mà là sợ tiếp xúc với người nước ngoài.

Mấy năm gần đây, số giáo viên người nước ngoài ở các trường từ địa học đến tiểu học mỗi năm một tăng dần, đó quả là hiện tượng tốt.

Ở bậc tiểu học tôi có học một ít tiếng Anh, tuy chưa ăn thua gì, nhưng từ đó trở đi, mỗi khi gặp người nước ngoài, tôi không cảm thấy bị luống cuống.

Từ bé đã tiếp xúc với người nước ngoài, có lẽ là điều rất tốt.

Mỗi khi có người nước ngoài dùng tiếng Anh hỏi đường, tôi trả lời khá lưu loát, trong bụng cảm thấy cũng có phần đắc ý.

ĐỪNG QUÊN ƯỚC MƠ CỦA BẠN

Đối với một người mơ ước làm diễn viên kịch, thì đi xem diễn kịch có một ý nghĩa đặc biệt.

Không chỉ để hiểu diễn biến đầy kịch tính.

Mà còn để thưởng thức bầu không khí nghệ thuật toát ra từ sân khấu.

Những người yêu thích sân khấu, nếu có dịp nhất định hãy đến kịch trường làm thuê một thời gian.

Tại kịch trường, các nhân viên làm nhiệm vụ dẫn đường chỉ chỗ cho những khán giả tới muộn. Bạn đến muộn, sẽ được họ nhanh chóng, an toàn đưa đến đúng chỗ ngồi đã định.

Những nhân viên dẫn đường ấy đều là những người say mê sân khấu thật sự.

Cùng một tình tiết của vở kịch, họ xem đi xem lại bao nhiêu lần vẫn không chán.

Một diễn viên ngôi sao trên sân khấu hôm nay, rất có thể hôm qua từng là nhân viên vô danh, làm nhiệm vụ dẫn đường chỉ chỗ cho những khán giả tới muộn.

Trong lúc dẫn đường, họ khéo léo không để ảnh hưởng đến tâm trạng của diễn viên và đông đảo khán giả.

Họ thuộc diễn biến của vở kịch như trong lòng bàn tay.

Lần sau bạn có đi xem kịch, bạn hãy thử để ý đến các nhân viên ấy.

Và hãy thầm vỗ tay khen ngợi họ.

CÓ CHÍ THÌ NÊN

Ở thủ đô Tokyo, nhạc hội thường được tổ chức ở quán “Võ đạo”, nơi trên mái nhà có hình “củ hành tây” rất lớn, có thể nhìn thấy từ xa.

Lần đầu tiên tới Tokyo, tôi cũng đã tới nghe diễn xướng ở quán “Võ đạo” ấy.

Mỗi khi kết thúc một tiết mục hay, tiếng hoan hô nổi lên như sấm.

Nghe nói Trung Dã tiên sinh của ban nhạc SLUMP từng làm vệ sĩ riêng ở quán “Võ đạo”.

Lần đầu tiên Makasuki tiên sinh đến quán “Võ đạo” nghe Alice biểu diễn. Lần thứ hai Makasuki tiên sinh tới đó với tư cách vệ sĩ riêng. Vì làm vệ sĩ riêng, nên đương nhiên phải đứng quay mặt về phía khán giả. Chủ yếu là giữ trật tự hiện trường. Makasuki tiên sinh là một nhân viên trong số đó. Lần thứ ba thì Makasuki tiên sinh đến “Võ đạo” quán để biểu diễn.

Rồi sẽ có ngày tôi đứng trên sàn diễn của quán “Võ đạo”.

Bất kể là đi xem thi đấu thể thao, hay xem kịch, xem biểu diễn ca nhạc, chỉ cần trong lòng có niềm tin mãnh liệt, rằng có lúc mình được đăng đài, thì sẽ có ngày mơ ước hoá thành hiện thực.

Làm vệ sĩ, không được trực tiếp nhìn thấy diễn biến của nhạc hội, chỉ nghe sau lưng vọng lại tiếng nhạc, tiếng hát. Nhưng trong lúc làm vệ sĩ hoặc người bảo vệ trật tự ở hiện trường, đang nung nấu trong lòng ý định trở thành ngôi sao ca nhạc mai sau.

GIẢI PHÓNG TIỀM NĂNG

“Tuổi trẻ thời nay ừ ề buồn bã quá”.

Bạn đọc, các bạn thì sao?

Các bạn có tràn đầy sức sống trẻ trung hay chẳng?

Tuổi trẻ gần đây hình như không quan tâm đến cái gì cả.

Có một số cái đối với bạn hoàn toàn không quan trọng thật, điều quan trọng là thái độ của bạn.

“Tôi cứ bị chê là hoàn toàn không có chí tiến thủ, nhưng tôi nghĩ không phải vậy, tôi vẫn muốn học tập”.

Như vậy thì bạn còn có hi vọng. Người không có sức sống sẽ không chủ động học tập.

Bản thân việc học tập là thể hiện sức sống. Một cá nhân muốn xác định đúng trạng thái của mình quả không dễ. Thực ra tất cả những người trẻ tuổi đều dồi dào sức sống, song không phải ai cũng biết giải phóng sức sống đó mà thôi. Không biết giải phóng sức sống, khác với không có sức sống.

Vì sao không biết giải phóng sức sống? Vì bạn căn bản không biết bên trong con người mình tiềm tàng năng lượng rất lớn.

Bạn chưa từng cố gắng thật sự, nên chưa biết gì về tiềm năng của mình. Chưa có kinh nghiệm về phương diện đó, thành thử không biết giải phóng tiềm năng.

Người không có kinh nghiệm, cũng khó hình dung cách kích thích tiềm năng.

Khi giải phóng năng lượng tiềm tàng, sẽ có khoái cảm. Bất kể có thành công hay không, khi dốc toàn lực, bạn sẽ có cái khoái cảm đó.

Khi đã có kinh nghiệm một lần thành công, bạn sẽ không dừng tay. Đó chỉ là vấn đề cơ hội.

Nói thế hoàn toàn không có nghĩa người không biết giải phóng sức sống sẽ sống một cách vô vị. Ngược lại, họ không cảm thấy nỗi bất hạnh đó.

Nhưng tôi cho rằng một người thật sự trải nghiệm khoái cảm ấy thì mới cảm nhận được sự phong phú đa dạng của cuộc đời.

Đáng tiếc rằng vừa khởi đầu thì đã hoài nghi tiềm năng của mình.

Bạn đang dòi dào sức sống.

Có điều là bạn chưa thử vận dụng sức sống đó thôi.

KHÔNG AN PHẬN THỦ THƯỜNG

Bạn hỏi tôi: “Có phải thời trẻ chú cũng có tâm trạng không chịu an phận thủ thường thì phải?”

Đúng vậy.

Tuổi trẻ là thời kỳ không an phận nhất trong một cuộc đời.

“Việc tôi muốn làm chắc chắn là có, nhưng tôi biết làm thế nào đây?...”

“Mục tiêu phấn đấu tôi tìm ra rồi, nhưng liệu tôi có đạt tới được chẳng?...”

“Không hành động ngay thì sẽ muộn mất...”

“Không thể kéo dài tình trạng này. Nhưng tôi phải làm sao đây?...”

“Có lẽ cái số tôi không làm nên trò trống gì...”

“Hiện tại tôi đang làm một việc vô nghĩa phải không?”...

Cái tâm trạng không an phận thủ thường ấy của tuổi trẻ kỳ thực là nguồn sức mạnh kích thích ý chí phấn đấu của mỗi người.

Cái tâm trạng ấy là tài sản lớn của bạn đấy.

Bạn lại hỏi: “Thế hiện nay chú có cái tâm trạng ấy hay không?”

Đương nhiên là có, có rất nhiều là đằng khác.

Chính vì có cái tâm trạng ấy, mà tôi không dám lười nhác.

Nếu một người mất đi cái tâm trạng ấy, anh ta sẽ mất luôn động lực tiến tới.

Muốn tiến lên, chớ an phận thủ thường.

Người thoả mãn với hiện tại, sẽ không có tương lai.

Người thoả mãn với hạnh phúc tạm thời, sẽ mất đi ý chí phấn đấu.

Đừng để mất chí tiến thủ.

Tâm trạng không an phận thủ thường là nguồn sức mạnh của ta.

CẢM GIÁC KHẨN TRƯƠNG VÀ MƠ ƯỚC

Tôi thích trò chuyện với bạn.

Bởi vì bạn có đôi mắt biết nói.

Trò chuyện với bạn mấy giờ liền, tôi cũng không cảm thấy mệt.

Tựa hồ từ đôi mắt của bạn, tôi được tiếp nhận một sức mạnh vô tận.

Bởi vậy, tôi thích trò chuyện với một thí sinh dự thi đại học hoặc một người dự phỏng vấn xin việc.

Đôi mắt họ cũng ánh lên tia sáng như thế.

Tiếc thay một số người sau khi thi đỗ vào đại học hoặc có việc làm, đôi mắt họ mất đi tia sáng vốn có.

Kìa đôi mắt bạn vẫn bừng sáng.

Đừng bao giờ để ánh sáng đó lụi tàn.

Vì sao mỗi ngày những người ngồi xe điện ngầm, dù là sinh viên hay công chức, đều có đôi mắt lờ đờ?

Bởi vì họ không có cảm giác khẩn trương.

Một thí sinh dự thi đại học hoặc một người dự phỏng vấn xin việc chưa biết ngày mai ra sao, cho nên họ phải phấn đấu, họ luôn luôn có cảm giác khẩn trương, căng thẳng, lo lắng. “Nếu thi trượt hoặc không xin được việc làm, thì sẽ ra sao đây?”

Tia sáng long lanh trong đôi mắt là do cảm giác khẩn trương sinh ra. Có mơ ước, có việc mình muốn làm, trong lòng mới có cảm giác khẩn trương.

“Tìm được việc rồi, không biết làm sao cho tốt đây...”

“Tại sao đến giờ mình vẫn chưa hiểu gì thế nhỉ...?”

Nhưng ý nghĩ lo lắng kiểu đó cũng tạo ra cảm giác khẩn trương.

Nó giống như trò chơi kéo co.

Bạn nắm sợi dây thừng trong tay.

Đầu kia của sợi dây thừng như thế nào, chúng ta chưa biết.

Bạn tiến hành cuộc thi kéo co với mơ ước của mình.

Sợi dây thừng trong tay bạn nối liền với mơ ước của bạn.

Đầu kia của sợi dây thừng buộc vào mươ ước của bạn.

Tôi thấy bạn kéo căng sợi dây thừng, kéo tương lai của bạn lại gần phía mình.

Khi đó sợi dây thừng sẽ căng lên.

Cái đó gọi là cảm giác khẩn trương căng thẳng.

Chỉ cần bạn buông lỏng tay một cái, sợi dây thừng sẽ chùng xuống ngay.

Nếu mất đi mơ ước, thì giống như không còn đối thủ, sợi dây thừng sẽ chùng xuống, không thể tiếp tục trò chơi kéo co.

Vậy bạn hãy nắm chặt lấy sợi dây thừng, nắm chặt lấy mơ ước của bạn.

BIẾT LỄ NGHĨ SẼ CÓ CƠ MAY

Tuổi trẻ không biết lễ nghi.

Lễ nghi cần thông thả bồi dưỡng dần.

Biết lễ nghi mà không sử dụng đến, không sao.

Biết lễ nghi mà không biết sử dụng, tội kị.

Không biết lễ nghi nên không biết sử dụng, khác về bản chất với biết lễ nghi mà không biết sử dụng.

“Hôm nay chúng ta không cần phải khách sáo”.

Nghe thấy câu đó, bạn sẽ ứng xử như thế nào?

Có người lập tức coi khách sáo là cơ may.

Người đó đã lầm lẫn, hiểu sai hàm ý của câu “không cần khách sáo”.

“Không cần khách sáo” hoàn toàn không có nghĩa là có thể hành động, nói năng tùy tiện.

“Không cần khách sáo” cũng không có nghĩa là tự nhiên quá trớn, biến khách thành chủ.

“Không cần khách sáo” nghĩa là cho phép người trẻ tuổi phát biểu ý kiến của mình, không phải kiêng dè.

Đó cũng là một đặc quyền của tuổi trẻ.

Qua cái tuổi ba mươi, khi nói năng người ta bắt đầu cứ phải nhìn trước ngó sau.

Không phải kiêng dè, đó cũng là một ưu thế của tuổi trẻ.

Nhưng như thế không có nghĩa là bạn có thể bỏ qua thứ lễ nghi tối thiểu.

Nói thẳng thắn, không kiêng dè, đó là một thứ mỹ đức.

Nói thẳng thắn, không kiêng dè, mà vẫn được cấp trên chấp nhận, hoan nghênh, đây là nhờ nói năng có chừng mực, biết lễ nghi thích đáng.

Không biết lễ nghi sẽ là thiếu sót của bạn.

Bởi vì không biết lễ nghi, sẽ mất đi cơ may.

Biết tôn trọng người khác, cơ may sẽ đến với bạn.

CHÓ CÓ THẬT LẼ

Tôi thích trò chuyện với những người trẻ tuổi.

Thường có những người trẻ tuổi đến mời tôi đi nói chuyện.

Tôi chấp nhận lời mời do hai nguyên tắc.

Thứ nhất, nghề của tôi là viết văn, cho nên lẽ ra không nên đi nói chuyện.

Thứ hai, nhưng chỉ cần đối phương thành tâm, hơn nữa sắp xếp được thời gian, thì dù chỉ có vài người nghe, dù phải đi xa ngàn dặm, tôi cũng vui vẻ đi như thường.

Người đến nghe nói chuyện, có khi chỉ tình cờ đọc thấy mẫu tin thông báo trên báo hoặc tạp chí.

Người đứng ra tổ chức thì phải có kế hoạch, lo bao nhiêu việc bố trí, giao thiệp sau cánh gà.

Đó là một việc làm gian khổ.

Nếu thiếu kinh nghiệm, khó lòng có thể mời được nhân vật đức cao vọng trọng.

Những người trẻ tuổi vì thiếu kinh nghiệm, nên thường bộc lộ tính khí trẻ con.

Tính khí trẻ con nghĩa là hành xử trái với lẽ thường, thiếu lễ nghi cơ bản nhất.

Một số bạn trẻ không hiểu điều đó, cứ tưởng rằng mình đã có đạo đức lễ nghi của một người bình thường.

Kỳ thực bản thân việc nghĩ như thế là biểu hiện của một kẻ không nhận thức được mình.

Người tự biết mình thì sáng.

Giống như khi đi hát karaoke, nghe giọng hát chuẩn phát ra từ loa, sẽ biết mình hát sai chỗ nào.

Những người không có khả năng tự phán đoán về mình, không tự biết mình thì sẽ không có tiền đồ phát triển.

Điều rất quan trọng là có thể ý thức được rằng mình còn thiếu đạo đức lễ nghi của một người bình thường.

Nếu ý thức được rằng mình còn thiếu đạo đức lễ nghi của một người bình thường, đó là bước đi đầu tiên trên vũ đài lớn của cuộc sống.

TIỀN BẠC HAY THÀNH TÂM?

Khi có kinh nghiệm sống, bạn sẽ nhanh chóng có đạo đức lễ nghi của một người bình thường.

Nhưng có cái suốt đời bạn có thể vẫn cứ thiếu, ấy là nhiệt tình. Nhiệt tình là thứ bẩm sinh, chứ không phải cố gắng mà có được.

Vì bạn không hiểu nhân tình thế thái, không biết dùng lễ đối xử với người ta, nên người ta từ chối lời mời của bạn. Nhưng đó chưa phải là lý do duy nhất. Nếu bạn muốn mời người ta làm việc gì đó, hãy nhớ điều quan trọng nhất là có

thành tâm hay không?

Hãy lấy ví dụ việc mời đối phương đến báo cáo.

Đối phương có thể có hai thái độ.

Thứ nhất, họ thấy tiền thù lao không tương xứng, họ sẽ kiên quyết từ chối. Bạn cũng đừng trách họ, vì họ thuộc loại người cần mưu sinh.

Giao tiếp với loại người này là tương đối dễ.

Chỉ cần nói rõ số tiền thù lao, đối phương sẽ lập tức đưa ra câu trả lời rõ ràng, có đến báo cáo hay không.

Đối với loại người này, có nhiệt tình hay không, căn bản không quan trọng. Nếu không có tiền, thì bye – bye; khỏi cần dài dòng phí lời. Chỉ cần bạn có tiền là ổn, chẳng cần biết bạn có thành tâm hay không. Không thể no bụng bằng món thành tâm được.

Loại người này lấy số tiền thù lao cao thấp để đánh giá sự thành tâm của bạn.

Loại người thứ hai không lấy tiền, tôi thuộc loại này.

Từ rất sớm tôi đã luyện cho mình bản lĩnh không cần mưu sinh dựa vào việc đi báo cáo, diễn giảng. Cho nên tôi có thể trả lời: “Miễn phí”.

Giao tiếp với loại người thứ hai là vô cùng khó khăn, bởi lẽ họ rất chú trọng đến mức độ thành tâm của bạn.

Đừng tưởng nghe họ trả lời: “Miễn phí” mà mọi chuyện đã xong đâu. “Miễn phí” không phải là “vô điều kiện”.

Đừng tưởng “có tiền mua tiên cũng được”. Thế giới này không cần những người trẻ tuổi chỉ chăm chăm chú chú tính toán tiền bạc. Thế giới này rất cần những người trẻ tuổi có nhiệt tình. Vĩnh viễn không thể dùng tiền bạc đổi lấy nhiệt tình. Tiền bạc không phải là vạn năng.

Nếu bạn mời ai đó mà bị từ chối, thì bạn hãy tự kiểm điểm xem mình thiếu cái gì, thiếu tiền hay thiếu thành tâm?

THÀNH TÂM VÀ NGHI LỄ

Hồi trẻ tôi có cùng một số bạn gần nhà đi học thêm.

Bây giờ tất cả mới chỉ là các viên chức nhỏ tầm thường. Ngày nay thì ai cũng đã trở thành nhân vật này nọ cả.

Hồi ấy chúng tôi mời một số thầy giáo có học vị rất cao đến dạy.

Bây giờ nghĩ lại vẫn còn ân hận.

Chúng tôi đối với các thầy giáo quá thiếu tôn trọng. Lắm khi cứ vừa nghe giảng vừa ăn. Lắm hôm đến lớp muộn vì công tác, cũng chẳng thấy xấu hổ.

Thậm chí có thầy giáo giận quá, bỏ lớp không đến dạy nữa.

Tất cả đều tại lỗi của chúng tôi.

Giả dụ tôi làm thầy giáo ở một lớp học như thế, tôi cũng sẽ không thêm dạy.

Bây giờ tôi còn muốn xin lỗi các thầy giáo, dù biết rằng các thầy giáo không thêm chấp nhận bọn trẻ ranh không hiểu lễ nghi như chúng tôi.

Ngày nay tôi thành người đi giảng bài hoặc nói chuyện, cũng coi như bị báo ứng.

Có lần một thanh niên nọ gọi điện mời tôi đến nói chuyện, với thái độ thiếu tôn trọng, nhưng tôi cũng cho qua.

Cậu ta hỏi: “Tiên sinh định nói chuyện gì nào?”

Tôi đáp: “Thế cậu có hứng thú với đề tài gì? Cậu là người đứng ra tổ chức, thì cứ liệt kê đề tài, tôi để cho cậu quyết định, sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cậu”.

Cậu ta ra về ta đây, nói: “Bọn trẻ bây giờ đũa nào cũng kém lắm, tiên sinh cứ việc chỉ vẽ cho họ”.

Cùng là một câu nói, nếu nói bằng một giọng khác, có lẽ tôi đã đáp ứng. Đại loại thế này: “Bọn trẻ chúng cháu bây giờ thiếu cái nhiệt tình hăng hái mà tuổi trẻ cà phải có. Tiên sinh có thể truyền lại cho bọn cháu một ít kinh nghiệm của tiên sinh được chăng?”

Có khi tôi đến nói chuyện ở một nơi, theo yêu cầu của thánh giả, tôi thay đổi đề tài người ta không thích nghe, thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Căn cứ vào phản ứng của thánh giả, tôi tự phân tích để biết nội dung bài nói chuyện của mình có phù hợp hay không. Nếu có người chỉ muốn gặp mặt tôi, hoàn toàn không quan tâm đến nội dung cụ thể tôi nói những gì, thì tôi vui lòng nhận lời mời đó.

Bởi vì tôi cảm nhận được sự thành tâm và nhiệt tình.

“Có phải anh tới đây là muốn nghe đề tài này phải không?”

“Không phải, kỳ thực tôi tình cờ liếc thấy trên tạp chí...”

Người nói thế chẳng có chút thành tâm nào cả.

Tôi gặp anh ta cũng không phải lần thứ nhất, trước đây tôi từng tặng anh ta thư mục các tác phẩm và bản giới thiệu tóm tắt về mình rồi.

Nếu là một người thật sự có hứng thú với một tác gia nào đó, sẽ đi hiệu sách mua các tác phẩm của tác gia ấy về đọc hết một lượt. Tác phẩm nào ở hiệu sách không có, thì đặt mua.

Vì cần tổ chức buổi nói chuyện, nên phải mời người này người nọ đến nói chuyện. Ông A không đến thì mời anh B, chị C...

Chỉ có người nói chuyện chuyên nghiệp, thì mới nhận một lời mời như vậy. Làm như thế, tức là biến việc nói chuyện thành một hoạt động thương mại thuần túy.

Khi nắm quyền chủ động trong tay thì đừng lãng phí. Có quyền không sử dụng, quá hạn sẽ bỏ phí. Hãy mời một diễn giả mà chính mình cũng cảm thấy hứng thú.

Sau đó đọc các tác phẩm của người ấy một lượt, nếu không thì có đi nghe họ nói chuyện cũng chỉ phí thời gian mà thôi, vì đâu có biết họ viết gì.

Không thể vì người ta từ chối, mà giận người ta.

Phải tự mình kiểm điểm xem mình đã đủ thành tâm hay chưa.

Thậm chí phải cảm ơn người ta đã từ chối, bởi vì họ giúp bạn ý thức được thiếu sót của mình.

HỌC ĐẾN LÚC ĐẶT NHIỀU CÂU HỎI MỚI TỐT

Người Nhật Bản không quen thắc mắc. Nhìn chung cuối mỗi buổi nói chuyện đều dành thời gian trả lời các câu hỏi.

Nhưng cả hội trường cứ im phăng phắc.

Có người sau đó mới đến gặp tôi hỏi một vài câu.

Tôi đoán là người ta ngần ngại ở chỗ đông người.

Nhưng tôi đã xác định quy tắc là chỉ tiếp nhận các câu hỏi ở hội trường.

Nếu chấp nhận trả lời câu hỏi sau đó, thì tại hội trường sẽ không có ai dám đứng lên đặt câu hỏi cả.

Song cũng có ngoại lệ, ấy là khi có người kín đáo trao số điện thoại của họ cho tôi.

Mỗi buổi nói chuyện, thể nào cũng có một vị diễn giả tỏ ra hăng hái quá mức.

Cứ thao thao bất tuyệt ở hội trường, chẳng thèm để ý đến sự cảm nhận của người khác, y như một đứa trẻ chậm hiểu.

Có nhà tổ chức lo không có ai nêu câu hỏi, thì sẽ buồn tẻ.

Tôi nói, thỉnh giả không nêu câu hỏi, thì các vị có thể nêu.

Có điều rắc rối là một số vị đứng ra tổ chức lại “không thể nêu câu hỏi nghi vấn” đối với phần diễn giảng của tôi.

Giống như đi xin việc vậy.

Người không có nhiệt tình thì dù đến đơn vị cần tuyển mộ mấy lần, cũng không kết quả gì.

Khi đến lúc hỏi “Có gì nghi vấn hay không?” bên dưới mọi người cứ im phăng phắc. Ở các lớp học thường thường như vậy.

Người ta vào lớp học, chỉ ngồi im nghe giảng. Nhất nhất nghe theo lời giảng của thầy giáo, rõ ràng đây là một căn bệnh của nền giáo dục.

Các bạn từ lớp mẫu giáo đến bậc đại học, chỉ có mỗi việc bị động nghe giảng.

Thói quen trở thành điều tự nhiên.

Chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ tích cực đóng vai người chủ động nêu câu hỏi.

Các bạn chỉ sắm vai kẻ bị động nghe giảng.

Bài giảng của thầy giáo thì tiếng nói phát ra từ băng ghi âm.

Học tập thật sự thì phải chủ động và tích cực.

Mà các bạn thì chưa hề được huấn luyện để làm như vậy.

Đó không phải là trách nhiệm của các bạn.

Từ sau khi Nhật bản trở thành nước bại trận trong Thế chiến thứ hai, thì đã trở thành vật hi sinh cho chiến lược giáo dục kiểu Mỹ.

Kỳ thực, tại các buổi giảng bài của tôi, chỉ nhìn thoáng qua tôi cũng biết bạn đến nghe giảng có mang theo nghi vấn hay không.

Nhưng nêu câu hỏi cho có chuyện, hay là có động não suy nghĩ từ trước, nảy ra nghi vấn nên phải hỏi, điều đó cũng bộc lộ ra ngay.

Chúng ta nên làm như thế nào?

Không hiểu tình hình của đối phương, thì không thể nghĩ ra vấn đề thực chất, nghĩa là không biết thì chẳng có gì để hỏi. Khi nghe hỏi: “Có câu hỏi gì không?” bạn trả lời “Tạm thời không có câu hỏi gì”, tức là bạn chưa biết hỏi gì cả.

Học hỏi cũng vậy. Người càng có kiến thức phong phú, thì càng thích nêu câu hỏi. Hiển nhiên người hay nêu câu hỏi là người chịu khó học tập, chịu khó suy nghĩ.

Giả sử bạn muốn gặp một tác giả nào đó, khi gặp họ, nếu bạn có thể hỏi “Trong sách tuy ngài viết như vậy, nhưng...” thì điều đó chứng tỏ bạn đã đọc tác phẩm của người ấy một cách thật sự. Phải đọc rồi, mới có thể nói như vậy.

Nếu có người hỏi tôi “Hiện tại ngài đang viết tác phẩm gì?” thì tôi sẽ cho rằng người hỏi hoàn toàn không có hứng thú gì đến tác phẩm của tôi.

Khi nghe có người nói: “Lạ thật, tôi đã nhìn thấy ngài trên tivi, không ngờ ngài còn viết sách ư?” thì tôi chỉ miễn cưỡng gật đầu.

Khi học tập, các câu hỏi, các chỗ khó sẽ liên tục xuất hiện, đó chính là bằng chứng hùng hồn rằng bạn đạt được tiến bộ trong học tập.

Cũng có nghĩa là bạn đang ngày càng tiến gần đến mơ ước của bạn.

Đừng quên trước tiên phải hiểu rõ tình hình đối phương.

Bất kể đối phương là người, hay là lý tưởng của bạn, hãy tìm đúng mục tiêu, không ngừng học tập mới là bước thứ nhất tiến tới thành công.

NÓI TO KHÔNG THẸN

Khi đi dự phỏng vấn xin việc, tuy đơn vị mà bạn lựa chọn không phải là lựa chọn tốt nhất, song bạn vẫn cứ nói đó là lựa chọn số một.

Đem sự lựa chọn thứ N nói thành lựa chọn số một, quả thực có phần khiên cưỡng.

Thế nên tâm trạng ấy bất giác sẽ lộ ra ngoài mặt.

Nhưng không biết mở to mắt nói dối, thì lại không thể trở thành một con người xã hội hợp cách.

Tình hình gần đây khiến lắm lúc người ta không tài nào hiểu nổi.

Dù là sự lựa chọn tốt nhất của bạn, cũng không chịu nói đó là sự lựa chọn số một.

Bạn không dám nói thẳng ra suy nghĩ thật của mình.

Vì xấu hổ chăng?

Chẳng hạn tại một buổi làm quen anò đó, bạn rõ ràng rất thích cô gái ngồi đối diện, song lại không dám nói ra.

Hoặc khi vào siêu thị mua hàng, bạn không dám chỉ mua một cái bánh bao mà không mua thêm thứ gì khác.

Bởi vì nếu chỉ mua cái bánh bao, bạn sợ bị người ta biết rằng bạn đang đói bụng, cần mua ngay cái bánh bao ăn cho đỡ đói.

Thế thì xấu hổ quá.

Cho nên đành mượn cớ mua một thứ gì đó, rồi mới mua thêm cái bánh bao.

Nếu đi thuê băng video hướng dẫn tình dục, mà chủ tiệm là nữ, thì ta mượn cớ thuê vài loại băng khác nhau, rồi mới thuê băng mình muốn.

Người ta thường xấu hổ, không dám nói thật sự lựa chọn của mình.

Giống như xấu hổ không dám tỏ tình với người mình yêu.

Xấu hổ không dám tỏ tình với người mình yêu, điều đó là lẽ thường tình, dễ hiểu.

Còn đang đói bụng, muốn ăn bánh bao, lại sợ người ta biết mình muốn ăn bánh bao, nên không dám mua riêng món bánh bao, thì thật là khó hiểu.

Đang đi ngoài phố, đột nhiên buồn đi tiêu hoặc đại tiện, kẻ cũng xấu hổ khi phải hỏi thăm nhà xí công cộng ở chỗ nào. Điều đó cũng dễ hiểu.

Vội vã chạy đi mua bao cao su tránh thai, kẻ cũng xấu hổ thật.

Nhưng thể hiện mơ ước của mình, theo tôi nghĩ, chẳng có gì đáng xấu hổ cả.

MƠ ƯỚC CỦA BẠN KHÔNG PHẢI LÀ ĐỀ LỰA CHỌN

Có phải bạn đang lựa chọn mơ ước của mình hay không?

Tiếc rằng mơ ước của bạn không phải là lựa chọn đề.

Các bạn có sở trường trả lời đề lựa chọn.

Nhưng nhìn thấy đề chủ quan thì nhức đầu.

Sống đến hai mươi tuổi, cứ liên tiếp phải lựa chọn.

Chỉ tiếc rằng trong quyền thi hội trẻ, không có đề lựa chọn.

Không có sự lựa chọn, thực ra lại có rất nhiều cơ hội.

Trong tình huống thuận lợi như thế, các bạn lại cứ muốn đi tìm đề lựa chọn.

Hiện nay là thời đại thông tin.

Trong thời đại thông tin này, người ta hiểu rất rõ vị trí của mình trong quần thể, hiểu rất rõ hoàn cảnh xung quanh mình.

Do vậy họ hạ thấp yêu cầu của mình, phục tùng cái gọi là “hiện thực”.

Nói cách khác, họ sợ không chịu đựng nổi thất bại.

Nói rõ mình muốn gì, thích gì mà không thực hiện được, thì tất nhiên đó là một đòn nặng giáng xuống vào bản thân mình.

Cho nên dù rất thèm món bánh bao, vẫn phải mượn có mua thứ khác, rồi mới mua thêm món bánh bao.

Bạn hãy mạnh dạn lên, thích thì cứ nói thẳng ra.

Thế hệ trước dạy chúng ta : “ Người thức thời mới là tuấn kiệt”.

Nhưng các bạn trẻ, đừng bao giờ để hai chữ “thức thời” trói buộc mình.

SỬ DỤNG LỜI LỄ KÍNH TRỌNG.

Tuổi trẻ cần hiểu cách sử dụng hai loại ngôn ngữ.

Một là ngôn ngữ (lời lẽ) kính trọng.

Ngôn ngữ kính trọng không phải chỉ thứ ngôn ngữ nói với bề trên, mà là để giao tiếp với người lạ.

Không biết sử dụng ngôn ngữ kính trọng, thì không thể tiến hành giao tiếp với người lạ. Nghĩa là vĩnh viễn bạn không thể mở rộng phạm vi giao tiếp của mình.

Cho đến nay, các bạn vẫn cứ sống trong thế giới của trẻ con.

Nếu suốt đời sống trong thế giới của trẻ con, thì không biết sử dụng ngôn ngữ kính trọng cũng chẳng sao. Không có ngôn ngữ kính trọng, đã có ngôn ngữ trẻ con.

Hiện tại thứ ngôn ngữ banj đang sử dụng là ngôn ngữ của trẻ con, nói bằng khẩu khí của người lớn.

Song bạn không ý thức được điều đó. Nhưng nếu nói với người lạ, thì nguyên hình ắt lộ ra.

Ý thức được ngôn ngữ của mình ấu trĩ như thế nào, ấy là bước thứ nhất.

Nghe bạn nói một lát, thì có thể biết ngay phạm vi sinh hoạt của bạn rộng hay hẹp, bạn tiếp xúc nhiều hay ít với thế giới người lớn.

Một đứa trẻ không biết sử dụng ngôn ngữ kính trọng, thì không thể mong đợi người khác coi nó như một người lớn. Dù bạn không biết sử dụng ngôn ngữ kính trọng, người ta vẫn tiếp xúc và nói chuyện với bạn, nhưng với thái độ và giọng điệu khinh miệt, đại thể như nói: “Này nhóc con, đã hiểu chưa?”.

HÀNH SỰ QUYẾT ĐOÁN.

Tuổi trẻ ắt phải học thứ ngôn ngữ của người lớn.

Làm thế nào để học thứ ngôn ngữ của người lớn?

Các bạn hiện vẫn đang sử dụng thứ “ngôn ngữ của trẻ con” trong lúc nói năng với nhau.

Bạn hãy từ bỏ thứ “ngôn ngữ của trẻ con” ấy đi, tức là sẽ nói thứ “ngôn ngữ của người lớn”.

Hai chữ “tạm...” hoặc “tạm thời...” cứ luôn luôn ở cửa miệng của bạn.

Đó là thứ “ngôn ngữ của trẻ con”.

Ngụ ý là một lối nói né tránh trách nhiệm.

Còn cứ sử dụng hai chữ “tạm...” hoặc “tạm thời...”, thì mãi mãi không bao giờ thoát ra khỏi cái vực sâu không chút sinh khí.

Nếu hỏi một nhân viên nhậm chức ở một xí nghiệp hạng nhất: “Anh đang làm việc ở đâu?” Anh ta sẽ đáp: “Tôi đang làm tạm ở công ty nọ”.

Hai chữ “làm tạm...” ở đây rốt cuộc có ngụ ý gì?

Nghe lời lẽ của một người, có thể biết ít nhất hai điều.

Một là cái đạo đức nhân xử thế của người ấy.

Người miệng nói “Tôi đang làm tạm ở công ty nọ”, kỳ thực trong lòng cảm thấy vô cùng hãnh diện và tự hào. Một người như thế thường bị những người xung quanh coi khinh.

Hai là cái đạo sinh tồn của người ấy.

Lối nói “Tôi cũng muốn thay đổi hoàn cảnh...”, hoặc chữ “làm tạm...” là một thứ biện hộ, mượn cớ cho mình trong sinh hoạt, một kiểu né tránh mạo hiểm để sinh tồn.

Người quen nói chữ “làm tạm...” là kẻ trong công tác hoặc tình cảm đều muốn né tránh sự dứt khoát.

Quyết đoán thì dễ gặp nguy hiểm.

“Cái này là đỏ hay đen?”

Khi bạn trả lời “Là đỏ”, tất nhiên biết mình đã mạo hiểm, có thể bị 50% thất bại.

Quyết đoán thì chắc sẽ gặp nguy hiểm.

Khi đánh cuộc, không thể nói “Tôi tạm chọn là đỏ”.

Lỡ đáp án là đen, bạn sẽ biện hộ: “Tôi nói tạm chọn là đỏ, kỳ thực trong bụng nghĩ rằng nó là đen”.

Người ta sẽ nhìn bạn với con mắt hơi không bình thường.

Bạn hỏi tôi: “Thưa tiên sinh, tại sao giọng nói của tiên sinh đầy vẻ khẳng định như thế? Chẳng lẽ chưa lúc nào tiên sinh do dự hay sao?”

Giọng nói của tôi đầy vẻ khẳng định hoàn toàn không phải vì tôi không do dự; mà chính vì trong lòng nhiều do dự, nên giọng nói mới đầy vẻ khẳng định.

Người tràn đầy tự tin sẽ nói “Nhất định là đỏ!” Khi vút bỏ sự lưỡng lự âm ừ, mọi nghi ngờ, bất an của bạn sẽ tiêu tan.

Lời nói quyết đoán sẽ làm cho bạn có sức mạnh vô tận.

Nếu bạn nói “Có lẽ là đỏ”, “đại khái là đỏ”, “hình như là đỏ”... thì bạn sẽ không bao giờ có chủ định được cả.

Khi đó cuộc đời của bạn sẽ như một cỗ máy tạm ngừng hoạt động, không có tiến triển.

Thay vì nói “Có lẽ là đỏ”, cứ mạnh dạn mà nói “Nhất định là đỏ!”

Như thế mới đáng mặt một người đàn ông.

CÒN ÍT TUỔI ĐÃ GIÀ NUA

Thời gian không chờ ta.

Chúng ta không để ý rằng thời gian trôi đi mau lẹ, thậm chí tóc mai đã điểm bạc lúc nào.

Tuổi trẻ hướng tới tương lai. Nhưng có những người gần sáu mươi tuổi vẫn cứ như là thanh niên.

Còn nhớ vừa rồi lúc ngồi ở quán trà bạn nói câu gì chứ?

“Hãy uống tạm cà phê cái đã”.

Chữ “tạm” ấy có nghĩa gì?

Trong lúc tâm sự, bạn dùng chữ “tạm”, “tạm thời” nhiều đến mức đáng sợ.

“làm tạm ở công ty...”

“Tạm thời ra nước ngoài học hai năm cũng được...”

“Tạm thời thi lấy cái chứng chỉ...”

Khi bạn nói “Hãy uống tạm cà phê cái đã”, thì như vậy là không công bằng đối ly cà phê.

Nếu đối với một cô gái bạn đang thích mà bạn nói “Tạm thời anh thích em”, thì cô ta sẽ rời bỏ bạn ngay.

Nếu đối với công tác của mình bạn đánh giá “Tạm làm một thời gian đã”, thì bạn sẽ không bao giờ làm tốt được công tác ấy.

“Tạm thời” đã trở thành điều cốt yếu của cuộc đời bạn.

Sau khi tốt nghiệp đại học, “làm tạm ở công ty...”. Có việc làm rồi, “tạm thời” tìm một đối tượng để kết hôn. Năm tháng cứ vùn vụt trôi qua những cái “tạm thời” ấy. “Tạm thời” trở thành một lối sống.

Trước câu hỏi “Đây là công việc bạn ưa thích nhất phải không?” nếu bạn trả lời “Việc này ấy à? Chưa thể nói là thích nhất. Cứ làm tạm cái đã. Khi tìm được việc hay hơn, sẽ bỏ”. Lại “tạm thời”.

“Cô X và cô Y, anh thích ai?” Không thể nói “Tạm thời tôi thích X”.

“Nghĩa là anh thích cô X?” _ “Đâu có, chẳng qua giữa hai cô ấy, tạm thời cô X hơn một chút. Hiện giờ thì thế, đợi ít lâu xem sao”.

Không thể suốt đời cứ hò hẹn như vậy.

Không nên cứ loanh quanh do dự giữa “tạm thời” và quyết đoán, bởi đến khi ngộ ra, thì đã sáu mươi tuổi mất rồi.

Thành công cũng được, thất bại cũng được, xin hãy học lấy cách nắm thời cơ, lập tức quyết định.

NGHE GIỌNG NÓI, NHÌN SẮC MẶT

Nghe hai người nói chuyện với nhau, lắm lúc không biết ai hỏi, ai trả lời, vì có câu trả lời mà giọng nói lại nghe như một câu hỏi.

Trong môn cờ tướng, khi quân cờ được đối phương đặt xuống bàn xong xuôi, mới coi là đối phương đã đi một nước cờ.

Nhiều khi đối phương đã cầm một quân cờ lên tay để đi, nhưng còn suy tính, do dự chán chê, chưa chịu đặt quân cờ xuống bàn cờ. Như vậy, cuộc đời cứ như một ván cờ không biết lúc nào xong xuôi.

TIÊU CHÍ TRƯỞNG THÀNH

Chúng ta vô tình hay hữu ý cứ cho phép tuổi trẻ biện hộ cho hành động của họ.

Sở dĩ thiếu kinh nghiệm, cho nên thất bại.

Biện hộ cho thất bại, cũng đã trở thành một thói quen. Và quyết không phải là một thói quen tốt.

Người cứ tìm cách biện hộ cho mình thì không bao giờ có thể trưởng thành.

Nếu muốn trưởng thành thật sự, thì đừng có viện cớ.

Con người vốn yếu đuối, nên hẳn thất bại là lại viện cớ. Về phương diện này, con người rất giỏi, có ưu thế bẩm sinh.

Nhất định một số lý do là chính đáng.

Nhưng bạn cũng chớ vội nói ra, hãy nghĩ trong có mà thôi.

Như thế là bạn đã trưởng thành thật sự.

Bạn rất hay sử dụng từ “Sở dĩ”, “Lẽ đương nhiên” để mở đầu cho câu chuyện. Thật khó hiểu.

Hai cụm từ “Sở dĩ”, “Lẽ đương nhiên” phải là phần tiếp nối, chứ không thể lại dùng để mở đầu câu chuyện.

“Sở dĩ”, “Lẽ đương nhiên” nên xuất hiện ở giữa chừng câu chuyện.

Mở đầu đã dùng hai cụm từ ấy, rõ ràng là một cách biện hộ cho mình.

Hãy tránh sử dụng chúng.

Không tìm cách viện cớ này cớ nọ thì cũng khổ. Lời sắp nói ra mà nuốt xuống, đòi hỏi phải rất dũng cảm.

Nhưng một khi bạn làm được như thế, thì bạn sẽ có sức mạnh lớn hơn.

Khi đến chỗ hẹn muộn giờ, bạn sẽ nói sao?

“Tê quá, vừa ra khỏi cửa thì nhận được một cú điện thoại vô cùng quan trọng, sở dĩ...”

“Tôi bị tắc đường...”

Như thế nào mới là có phong độ thân sĩ?

Thành khẩn nói một trường “Xin lỗi!” mới là đúng nhất.

So với việc viện ra đủ thứ lý do, lời xin lỗi chân thành làm cho người ta
tín nhiệm bạn hơn nhiều.

BẠN KHÔNG PHẢI LÀ NÔ LỆ CỦA CUỘC SỐNG

Tuổi trẻ không có quyền lợi lựa chọn công việc.

Làm việc một cách bị động, ấy là tuổi hai mươi.

Cũng là con đường tắt để thực hiện ước mơ.

Làm việc một cách bị động, hoàn toàn không có nghĩa là phải từ bỏ sở thích, hứng thú của mình.

Tuổi trẻ không có quyền quyết định.

Rất ít cơ hội được làm công việc mình ham thích.

Chính vì lẽ đó, càng không nên từ bỏ sở thích của mình.

Nếu từ bỏ đi, đến khi điều kiện cho phép, lại không còn biết mình thích cái gì, thì mới thật là đau khổ.

Tôi thường hỏi đồng dự câu này: “Rốt cuộc thì anh thích làm gì?”

Mỗi người đương nhiên có công việc mà mình thích.

Tôi cũng vậy.

Về điểm này, mọi người đều giống nhau.

Cách đây mấy hôm, tôi hỏi một đồng sự: “Rốt cuộc thì cô thích làm gì?”

Cô ta là một người là việc cẩn thận, cô trả lời:

“Điều đó một mình tôi không thể quyết định được, sở dĩ...”

Chẳng lẽ sở thích của mình cũng bị người khác không chế hay sao?

“Tôi không đòi cô phải quyết định việc gì cả, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc thì cô thích làm gì?”

“...Tôi còn phải hỏi ý kiến sếp của tôi đã”.

Sở thích của mình lại phải hỏi ý kiến của sếp ư?

Tuổi hai mươi của cô không có quyền quyết định, cái đó tôi hiểu.

Tôi lo cô ta phải làm việc trái nguyện vọng của mình, nên mới hỏi như thế.

Nào ngờ cô ta trả lời như vậy.

Cô ta hành sự quá thận trọng.

Thận trọng quá, mà đâu có được làm công việc mình yêu thích.

Vì không có quyền chọn công việc, nên hình như nghĩ rằng đương nhiên sở thích, hứng thú của mình cũng bị người ta khống chế.

Nghĩ thế là hoàn toàn sai.

Vận mệnh của mình không thể để cho kẻ khác thao túng.

Bạn không phải là nô lệ.

Tôi thích làm việc với người giữ nguyên tắc.

Mà ghét quan hệ với những người “không biết mình thích cái gì, ghét cái gì”.

Tôi không muốn ép đối phương làm công việc mà họ không thích.

Dù mình không có quyền quyết định, nhưng trong lòng cũng phải tự cho mình cái quyền được thích hoặc không thích cái gì chứ.

Chỉ có người hiểu mình thích cái gì, mới có thể nhanh chóng bước vào quỹ đạo mà mình mong muốn.

MUỐN LÀM THÌ CỨ ĐI LÀM

Thời trẻ tuổi hành động chẳng cần lý do gì hết.

Mà thích viện ra đủ thứ lý do để bào chữa cho mình, đó cũng là thời trẻ.

Làm như không có lý do, thì không được thích.

Có người hỏi tôi:

“Tiên sinh Akhihiro, tại sao tiên sinh lại chọn nghề viết sách?”

Chuyện này quả thật chẳng có lý do gì hết. Tôi thích thì làm, thế thôi.

Đã thích, thì chẳng cần lý do gì hết.

Mà những người thích nêu câu hỏi đó, cũng đều là thanh niên.

Lại có người hỏi:

“Tiên sinh Akhihiro, mục đích sống của tiên sinh là gì?”

“Mục đích sống ư? Hình như không có. Hiện nay tôi đang làm công việc mình thích”.

Chỉ vì hiện tại tôi thích, nên tôi làm, chẳng cần lý do gì hết.

Tuổi trẻ thường nói: “Không hiểu sao tôi không thể tìm ra mục đích sống cho mình”.

Có không ít người vì tìm không ra mục đích sống mà mất đi động lực tiến tới.

Thường nghe câu nói: “Người ta phải có chí lớn!”

Thời trẻ không nhất định tìm ra mục đích rõ ràng.

Hãy làm công việc mình thích.

Làm công việc mình thích thì chẳng cần lý do gì hết, chẳng cần mục đích gì hết.

Trước khi khỏi sở tìm kiếm lý do, khỏi sở tìm kiếm mục đích sống, hãy tìm công việc mình thích làm.

Dù đó tìm được lý do và mục đích sống rồi, cũng chưa chắc đã tìm được công việc mình thích.

Không chừng cái lý do và mục đích ấy lại ngăn cản bạn tìm được công việc mình thích làm.

Vì thêm lý do miễn cưỡng, mà không còn thích nữa.

Cũng không phải có mục đích thì sẽ tình nguyện đi làm một việc gì đó.

Sở thích là sở thích.

Không cần bất cứ lý do gì hết.

Như thế mới hay.

HAY GẶP VẬN MAY

Thời trẻ thường cứ phải đi con đường uổng phí.

Nhưng từ một ý nghĩa nhất định mà nói, con đường uổng phí là con đường ngắn nhất.

Hãy tìm mà đi một số con đường uổng phí, bạn sẽ tiến gần hơn đến mơ ước của mình.

Tôi hiện chỉ làm công việc mình thích.

“Vì sao sau khi tốt nghiệp đại học tiên sinh lại đi làm cho xưởng phim?”

“Lý do rất đơn giản, bởi vì khi ấy chỉ có xưởng phim tuyển người”.

Không biết là họa hay phúc, vì bấy giờ tôi đi làm cho xưởng phim mà trở thành tác gia, lấy việc viết sách làm nghề sinh nhai.

“Chẳng lẽ không phải tiên sinh quyết ý trở thành một tác gia hay sao?”

Cái nghề tác gia cũng chẳng ngon ăn lắm đâu, phải từ bỏ các sở thích khác.

Nếu có con đường khác để đi, chắc tôi cũng chẳng làm tác gia chuyên nghiệp.

Hai mươi mấy tuổi chính là thời kỳ tốt nhất triển khai vô tận mọi khả năng.

Cho phép ta thách thức các loại sự vật.

Thời trẻ tôi cũng từng không ngừng thưởng thức các sự vật mới.

Có thành công,

cũng có thất bại.

Thất bại nhiều hơn hẳn thành công.

Số lần thành công rất ít ỏi.

Thậm chí tôi từng hoài nghi câu “Hai mươi mấy tuổi chính là thời kỳ tốt nhất triển khai vô tận mọi khả năng”.

Thất bại liên tiếp không chỉ một mình tôi.

Làm việc gặp trở ngại, đó là vào thời trẻ.

Dù đã dốc toàn lực, cũng không đem lại kết quả gì.

Lắm khi càng cố gắng, tình hình càng tồi tệ.
Thất bại không chỉ có một mình bạn.
Làm việc này không được.
Làm việc nọ cũng chẳng xong.
Sau năm lần bảy lượt thất bại tôi cuối cùng thấy rõ dần mình có thể làm được cái gì.

Mọi chuyện cứ để thuận theo tự nhiên thì hơn.
Tuổi hai mươi cảm thấy mình to gan, trời đất tha hồ vùng vẫy.
Qua tuổi tam thập nhi lập, cuối cùng mới phát hiện sở trường của mình.
Vì có bao nhiêu thất bại, đi bao nhiêu con đường uổng phí, mới có ngày hôm nay.

Vì muốn có ngày hôm nay, nên mới gặp nhiều trắc trở.
Tuy đã qua tuổi ba mươi, tuổi bốn mươi rồi, nhiều người vẫn còn muốn trở thành tác gia.

Ban ngày đi làm ở siêu thị, buổi tối đi làm thêm ở nhà hàng, vì ước mơ của mình, họ cố gắng ngày đêm.

Gieo gì gặt nấy.

Đó là thế giới hiện thực tàn nhẫn.

Tôi muốn nói không chỉ một nghề tác gia.

Không phải muốn làm tác gia mà trở thành tác gia.

Làm tác gia có cái gì như là do bực bách vậy.

Sở thích, đại khái là chỉ loại cảm giác này.

THỂ NGHIỆM THỂ NÀO LÀ HIỆN TRƯỜNG

Thời trẻ hãy thường xuyên đến hiện trường.

Ở đây, bạn có thể học được rất nhiều điều.

Đích thân đến hiện trường, làm việc, ăn uống, ngủ lại ở hiện trường.

Cán bộ công ty thì ngủ lại ở công ty.

Làm việc trên sàn diễn, thì ngủ trên sàn diễn.

Làm nhân viên tiếp thị, thì nằm ngủ ở ngoài cổng nhà khách hàng một đêm.

Hiện trường có một mùi vị đặc biệt.

Hiện trường là bài giảng hay nhất.

Có thể học đánh cờ qua máy vi tính một cách hết sức dễ dàng.

Máy vi tính thậm chí có thể tái hiện thời gian suy nghĩ.

Nhưng có cái máy vi tính không thể tạo ra được.

Ấy là không khí khẩn trương, căng thẳng ở hiện trường.

Việc cảm nhận thực sự không khí sẵn sàng ứng chiến, một mất một còn, thì không thể ngồi trước máy vi tính mà thể nghiệm được.

Chỉ có đích thân lâm trận, tài nghệ đánh cờ mới được nâng cao.

Một bản báo cáo tỉ mỉ đến mấy cũng không phản ánh rõ hiệu quả hiện trường; sách dạy đánh cờ cũng không thể hiện nổi. Bất kể tiền bồi nhiệt tình chỉ vẽ đến mấy, huấn luyện viên có tài nghệ cao siêu đến mấy, cũng không thể dạy cho bạn đi đối phó với không khí khẩn trương, căng thẳng ở hiện trường.

Hiện trường có cái không khí nghiêm trang đặc biệt của nó.

Hiện trường có cái không khí cảm động đặc biệt của nó.

KHÔNG CÓ CÁI GỌI LÀ “VIỆC KHÔNG THỂ KHÔNG LÀM”, HÃY “LÀM CÔNG VIỆC MÌNH THÍCH”

Có người hỏi tôi: “Thưa tiên sinh Akihiro, tiên sinh cái gì cũng biết. Phải làm như thế nào mới có thể bằng được tiên sinh?”

Những gì tôi biết thực ra rất có hạn. Tôi chỉ tinh thông một vài môn hoặc những gì liên quan đến điện ảnh.

Mỗi người trò chuyện với tôi đều có sở trường của họ. Có người nói về mỹ thuật. Có người nói về âm nhạc cổ điển. Có người giỏi về văn học.

Sau mỗi buổi trò chuyện, tôi đều đau khổ nhận thức cái sự tài sơ học thiển của mình. Nhưng lại không thể học tất cả mọi thứ.

Nếu nói đến việc tích lũy kiến thức, thì thanh niên không thể sánh với trung niên hoặc người già. Sống lâu tất phải tích lũy được nhiều hơn.

Vậy thì phải phân phối như thế nào đây giữa cái gọi là “việc không thể không làm”, với “làm công việc mình thích?” Thời trung, tiểu học, thực hành mọi việc gọi là để giáo dục toàn diện, đa tài. Cách học ấy chỉ thích hợp trước hai mươi tuổi. Sau khi đi vào xã hội, phương pháp giáo dục ấy không còn ý nghĩa gì nữa. Mọi cái đều biết, nhưng không thể tinh thông mọi cái. Con mèo ba chân không thể chạy khắp thiên hạ.

Nếu muốn trở thành người đa tài, thì sẽ bị trói buộc vào những “việc không thể không làm”, do đó cái “công việc mình thích làm” sẽ phải gác sang một bên.

Hai phí bao nhiêu tâm trí, sức lực cho “việc không thể không làm” thì thật không đáng.

Hãy dồn tinh lực “làm công việc mình thích”; nếu không thì tài chẳng có, chứ đừng nói đến chuyện đa tài.

Về một ý nghĩa nhất định mà nói, thực ra không hề có cái gọi là “việc không thể không làm”.

Nói cách khác, mục đích cuối cùng là để “làm công việc mình thích”.

Đừng ép mình làm công việc mình không thích. Nếu công việc mình thích bày ra trước mắt, thì còn do dự gì nữa?

MỘT DIỄN VIÊN BIẾT CA MÚA KHÁC VỚI MỘT DIỄN VIÊN GIỎI

Tất cả các em nhỏ đến dự thi tuyển vào lớp diễn viên, đều có chung một mơ ước.

“Sau này trở thành một diễn viên vừa biết hát, biết múa, lại có thể biểu diễn giỏi”.

Tiếc rằng những em muốn nhiều thứ như thế, chúng tôi không thể tiếp nhận.

Hoặc hát, hoặc múa, hoặc biểu diễn, các em muốn trở thành một diễn viên giỏi trong tương lai, sẽ phải dồn tinh lực chỉ cho một thứ.

Giả dụ một người dành thời gian theo tỉ lệ 4:3:3 cho ba môn biểu diễn, âm nhạc, mỹ thuật, thì không thể sánh với một người chỉ chuyên luyện tập để trở thành một diễn viên điện ảnh.

Thử dành toàn bộ thời gian cho việc luyện tập làm diễn viên điện ảnh, thì dù bạn không có thành tích gì về âm nhạc và mỹ thuật, song bạn lại có thể trở thành một diễn viên điện ảnh danh tiếng.

Một người đạt đỉnh cao trong một lĩnh vực, có thể đối thoại ngang vai với cao thủ trong lĩnh vực khác.

Một nhân tài của điện ảnh có thể đối thoại ngang vai với một nhân vật nổi danh trong giới âm nhạc.

Một người công lực bình thường chỉ có thể giao lưu với một người bình thường ở lĩnh vực khác.

Thời trẻ là thời hoàng kim để con người phát huy thông minh tài trí.

Nhưng cái gì cũng thử, việc gì cũng thất bại, đó cũng là đặc điểm của thời trẻ. Là một thanh niên, các bạn phải học cách bỏ các thứ để chuyên tâm cho một thứ.

Ai không hiểu điều đó, sẽ không làm nên trò trống gì.

ĐI CON ĐƯỜNG CỦA MÌNH

Tôi không cho rằng tất cả mọi người đọc cuốn sách này của tôi đều hiểu cách suy nghĩ của tôi.

Nhưng ít ra cũng có một, hai độc giả hiểu tư tưởng của tôi.

Chính vì nghĩ như vậy, tôi mới cố viết.

Trái bóng mà tôi dốc toàn lực ném ra, rất có thể sẽ xôi hỏng bỏng không, điều đó không sao.

Người không biết chơi bóng chày, trong quá trình luyện tập, có thể đánh hụt cầu.

Đánh hụt cầu cũng không sao.

Ba lần đánh hụt cầu cả ba cũng không sao.

Khi trò chuyện với người khác, điều quan trọng nhất không phải là nắm được nội dung lời nói.

Mà là nắm được dao động tâm trạng của người nói.

Các bạn cần có năng lực nắm được dao động tâm trạng của đối phương.

Đừng dễ dàng nói: “Tôi hiểu rồi!”

Cũng không nên nói: “Tôi chưa rõ, nên không hỏi”.

Trước khi hiểu ra ngụ ý của đối phương, hãy ghi nhớ nó.

SAI LẦM LÀ PHƯƠNG THUỐC TĂNG LỰC CHO TUỔI TRẺ

“Ôi, cậu làm sai bét cả rồi”.

Không biết bạn có bị người khác lên lớp như thế hay không?

Phải, tuổi trẻ thường thường lúng túng, dễ phạm sai lầm.

Cuộc sống có lẽ chính vì vậy mới càng thêm đa dạng, nhiều màu sắc.

Lắm khi để hiểu sai ý của người khác, đòi hỏi phải được trời phú cho khả năng đó ấy chứ.

Mời bạn thử vừa nghe tôi nói, vừa suy nghĩ, liên hệ bản thân.

Về phương diện này, phụ nữ có khả năng thiên bẩm.

Họ thường suy bụng ta ra bụng người.

Tôi cho rằng như thế chưa chắc đã là dở.

Khi tôi đề nghị sau khi nghe tôi nói chuyện, mọi người hãy ghi lại cảm tưởng xem sao.

Có người thuật lại đến một nửa những gì tôi nói.

Có người viết những cái không liên quan gì đến đề tài.

Có người hiểu sai hẳn ý tôi muốn nói.

Điều này rất quan trọng.

Tôi hay nói về đề tài phim ảnh.

Trong sách tôi cũng hay đề cập điện ảnh.

Thông qua óc tưởng tượng của mình mà lĩnh hội một số tình tiết trong phim, có lẽ là sai lầm.

Thuận theo sự tiến triển của tình tiết mà triển khai tưởng tượng, là vô nghĩa.

Điều quan trọng là sự sáng tạo.

Đọc sách cũng thế.

Nghe nhạc cũng thế.

Trong quán Karaoke, người hát sai lời ca mà vẫn hát tiếp không chút lúng túng, thế mới giỏi.

Phải thừa nhận rằng có một số lời ca khi hát, ta tự thay đổi lời, càng thay đổi càng thấy lý thú.

Ca hát, cũng cần có sự sáng tạo.

Các bạn có cái quyền “đả phá cách thức cũ”.

“Đả phá cách thức cũ” cũng là một loại năng lực.

Muốn “đả phá cách thức cũ”, đòi hỏi bạn phải có sức sáng tạo và sức tưởng tượng.

NGÔI SAO CỦA NGÀY MAI

Bạn nói: “Tiên sinh Akihiro, những việc tiên sinh đã làm được thật là quá nhiều!”

Bề ngoài có thể là như vậy, kỳ thực tôi chỉ ra sức làm có mỗi một việc.

Hoặc giả nói, bắt đầu từ hai mươi tuổi, tôi chưa hề bước sang lĩnh vực khác.

Tôi một mực tiếp tục mơ ước thời trẻ của mình.

Chẳng qua mọi người không biết mà thôi.

Trước khi được mọi người tôn kính gọi là tác gia, tôi chỉ cặm cụi ngồi viết.

Đó là quá khứ của tôi, mọi người không biết đến.

Như thế cũng không sao.

Tôi trở thành tác gia không phải chỉ sau một đêm.

Cũng không phải trở thành diễn viên trong chớp mắt.

Mọi người không biết, tôi vốn tốt nghiệp khoa diễn viên.

Mọi người cũng không biết, hồi ở xưởng phim tôi từng sử dụng ngôn ngữ cơ thể mình biểu đạt vô số tác phẩm, ngày nào cũng vậy, làm không biết mệt.

Tôi từng biểu diễn kịch nói ở sân khấu nhỏ.

Số người từng xem tôi biểu diễn kịch nói đại để cũng ít như số khán giả mà một sân khấu nhỏ có thể chứa vậy.

Đấy là thời trẻ của tôi.

Dù là người mê kịch nói, cũng khó mà biết tên một diễn viên nhỏ ở một sân khấu nhỏ.

Người không đọc sách, sẽ tưởng một tác gia lão luyện là người mới.

Cuộc sống thời trẻ của tác gia thế nào, không ai quan tâm.

Có người nói: “Ông ấy xuất hiện như một ngôi sao chổi!”

Người nói thế không biết gì về quá khứ của tác gia kia.

Người xuất hiện như ngôi sao chổi sáng bừng giữa bầu trời đêm, nhất định có một quá khứ phi thường.

Thời trẻ tác giả trải qua bao gian khổ, ít ai biết đến.

Thời trẻ cặm cụi, lặng lẽ phấn đấu không biết mệt, nhất định sẽ có ngày bằng sáng như một ngôi sao chổi!

Tuổi hai mươi dù chưa nổi danh, muốn trở thành một ngôi sao chổi, phải cố gắng gấp bội.

Phải cố gắng gấp bội trong tình huống chưa ai hay biết.

CÒN TRẺ KHÔNG CỐ GẮNG VỀ GIÀ SẼ ĐAU KHỔ

Có người nói: “Thành công hay thất bại, cứ nhìn tuổi ba mươi khắc biết”.

Nếu muốn ở tuổi ba mươi có thành tựu, thì phải bắt đầu từ tuổi hai mươi.

Khoảng thời gian mười năm là không thể thiếu. Thời trẻ gieo trồng, sau này gặt hái. Đến tuổi ba mươi mới khởi động một “công trình” gì đó, thì khó khăn sẽ nhiều gấp bội. Cây trồng năm ba mươi tuổi phải đến tuổi năm mươi mới công tác hái quả.

Tuổi hai mươi cố gắng cao độ coi như đã mở ra con đường rộng rãi tiến đến cuộc sống tươi đẹp sau này.

Nếu hiện tại bạn đang được hưởng tuổi hai mươi thuận lợi, nhất định là vì bạn đã có rất nhiều cố gắng ở tuổi nhi đồng.

Bất kể làm việc gì, cũng cần khoản thời gian mười năm.

Sau mười năm sẽ rõ.

Không cần phải có thiên tài gì hết, chỉ cần có ý chí kiên cường, thì đó cũng là một thứ tài năng tốt nhất.

Không cần lo nghĩ gì nhiều, cứ kiên trì đến cùng sẽ thắng lợi.

Các đối thủ cạnh tranh của bạn sẽ thất bại vì kém kiên trì. Giả sử bạn muốn trở thành một tác gia, đối thủ cạnh tranh của bạn có cả thảy một trăm người. Sau năm thứ nhất, sẽ chỉ còn năm mươi người. Sau hai năm, chỉ còn hai mươi lăm người. Quá trình tiến tới thắng lợi là thế đấy.

Kiên trì đến cùng, ấy là bí quyết thắng lợi.

Không cần phát sinh xung đột chính diện với đối thủ cạnh tranh của bạn. Đối phương sẽ dần dần ý thức rằng “Ôi, không thể kiên trì được nữa!” Họ sẽ tự động rời khỏi trận tuyến cạnh tranh. Một người kiên trì trước sau như một tiến tới mục tiêu, nhất định cuối cùng sẽ giành thắng lợi.

Việc đó không khó như lên trời. Bạn cứ thử mà xem. Hãy nhớ đừng nôn nóng. Kiên trì mười năm, mơ ước của bạn nhất định sẽ thành công.

Khoảng thời gian mười năm sẽ đem lại hi vọng cho bạn. Đừng chỉ cố gắng nhất thời, đừng nóng vội. Hãy cố gắng kiên trì trong mười năm.

Việc người nói “Thời trẻ, phải liều một phen!”. Đừng như vậy. Nên nhớ, nước chảy nhỏ thì dòng sẽ dài. Đừng dồn sức quá nhiều nhất thời. Các bạn hãy luôn luôn nhắc nhở mình điều này. Cứ tuần tận mà tiến, nước chảy đá mòn.

CON ĐƯỜNG NGÀN DẠM BẮT ĐẦU TỪ DƯỚI CHÂN

Người thời trẻ tình cờ tìm thấy mục đích suốt đời cho mình là một người hạnh phúc.

Công việc cần dành tinh lực cả đời mới hoàn thành cũng chỉ có thể tìm được ở thời tuổi trẻ.

Người không còn trẻ, vẫn chưa tìm ra mục đích, thì làm thế nào?

Đừng bị động ngóng cổ chờ đợi nữa.

Hãy kiên trì làm công việc đang làm đến cùng.

Mỗi năm tôi viết 40 quyển sách.

Nếu chỉ chuyên viết sách, sẽ còn viết được nhiều hơn.

Tôi vừa làm diễn viên, vừa hưởng lạc thú nhân sinh, vừa viết sách.

Cứ với tốc độ này, năm sáu mươi tuổi tôi sẽ viết được 1000 quyển sách.

Đến năm tám mươi lăm tuổi tôi sẽ viết được 2000 quyển sách.

Tôi dự định sẽ viết sách đến năm chín mươi lăm tuổi.

Cộng lại, sẽ là 2800 cuốn sách.

Thực ra tôi đang thực hiện không phải từng cuốn sách riêng lẻ.

Tôi dành tâm huyết cả một đời là muốn viết một bộ sách dài.

Nó bao la vạn tượng, có bàn về tình yêu, bàn về nhân sinh, bàn về làm ăn, có sách tranh liên hoàn... có loại sách bạn đang đọc.

2800 cuốn sách gộp thành một bộ sách.

Năm chín mươi lăm tuổi, tôi sẽ hoàn thành phần kết của bộ sách.

Còn nhớ năm hai mươi tuổi, tôi bắt đầu soạn thảo kế hoạch.

Từ hai mươi tuổi, cho đến già, tôi chỉ viết một bộ sách.

Những năm tháng tuổi trẻ, tôi dành cho việc soạn thảo, sơ thảo bộ sách cả đời.

CUỘC ĐỜI LIÊN TỤC CÁC SỰ CỐ GIAO THÔNG

Thời trẻ thực ra giống như các sự cố giao thông liên tục.

Dù hiểu biết và thận trọng đến mấy, cũng khó tránh bị lôi cuốn vào các sự cố giao thông.

Trong tình huống đó, cần nhớ kỹ một số cách xử lý đúng sự cố.

Nhất thiết đừng bao giờ để cho mình biến thành sợi dây cháy chậm dẫn đến sự cố giao thông.

Nếu bị lôi kéo vào đó, thì cả quá trình cũng là một dịp để học tập.

Khi học lái xe, chúng ta học cách điều khiển xe.

Song không hề học cách xử lý sự cố giao thông.

Giống như mọi người từ bé cho đến khi vào đại học, bao giờ cũng chỉ ngồi trong lớp vậy.

Vừa thả vào xã hội, lập tức đứng trước vấn đề phải xử lý “sự cố giao thông” như thế nào cho đúng.

Mặc dù đã nắm vững cách lái xe, cũng chưa chắc đã biết cách xử lý sự cố giao thông.

Mà đó lại là điều cần học lúc còn trẻ.

Không nên cho rằng mình đã nắm vững cách lái xe, thì không cần nghĩ đến vấn đề đó nữa.

Chỉ sợ vạn nhất xảy ra chuyện gì.

Ở nước Mỹ, người ta dùng xe thay cho đôi chân.

Chỉ cần bạn lái xe, thì rất dễ xảy ra sự cố giao thông.

Nếu không nắm vững cách đối phó, thì dù đối phương sai, bạn cũng cứ hoá thành kẻ phải chịu trách nhiệm.

Ví dụ nói rằng bạn trông thấy đèn đỏ lập tức dừng xe.

Nhưng chiếc xe đi sau lại húc vào xe bạn.

Theo qui tắc xử lý sự cố giao thông, thì chiếc xe đi sau chịu hoàn toàn trách nhiệm. Văn bản pháp luật rành rành ghi như vậy, nhưng ở thành phố Osaka - Nhật Bản thì bạn hãy cẩn thận đấy.

Ở Osaka, khi xảy ra sự cố tương tự, chiếc xe đi trước hãy liệu hồn.

“Trò gì thế hả? Sao đột nhiên mà dừng xe lại? Không âm đầu đấy chứ?”

Bạn sẽ nghĩ không chừng chính mình đã sai thật.

Một câu “Xin lỗi” có thể giúp bạn tránh những rắc rối không cần thiết.

Nếu sợ bị lôi cuốn vào sự cố giao thông, thì cứ việc hạn chế tối đa việc ngồi sau tay lái.

Trong cuộc sống có va chạm này nọ cũng là chuyện bình thường.

Người nghĩ như vậy sẽ không dễ dẫn tới sự cố giao thông.

Cũng có người vì sợ sự cố giao thông mà không dám đi xe.

Không tập lái xe, thì không phải mạo hiểm gặp sự cố giao thông.

Nhưng nếu hai mươi mấy tuổi rồi mà vẫn không muốn lái xe, thì cái bình ắc-qui trong cơ thể của bạn sẽ cạn dần, xuất hiện tình trạng không đủ điện lực. Cái bình ắc-qui chính là tinh lực, sức sống của bạn.

Chiếc xe lâu ngày không sử dụng, một khi cần khởi động, sẽ không có phản ứng gì.

Đành phải đi nạp bình ắc-qui.

Quá trình cho xe lưu thông thực ra là quá trình nạp điện cho bình ắc-qui.

Làm người, cũng cần không ngừng nạp điện trong thực tiễn.

Cứ giữ mình trong “nhà ấm”, thì điện lượng trong ắc-qui sẽ cạn dần, cuối cùng tứ chi tê dại, không cựa quậy nổi.

TIẾNG ANH Ừ, NOPROBLEM! BIẾT!

Người nước ngoài khi hỏi đường, sẽ hỏi bạn: “Xin hỏi anh (chị) có nói được tiếng Anh hay không?”

Đại đa số người Nhật sẽ trả lời “Không biết”.

Ở nước khác, chỉ e số người trả lời “Biết” sẽ nhiều hơn.

Thực ra, trình độ tiếng của những người Nhật trả lời “Không biết” còn khá hơn hẳn những người nước ngoài trả lời “Biết”.

Có khi sự khiêm tốn lại gây ra ảnh hưởng xấu.

Về trình độ ngoại ngữ như thế nào mới gọi là đạt tiêu chuẩn, phải căn cứ vào tình huống cụ thể mà xét.

Nếu đòi đạt trình độ hoàn mỹ đối với một ngoại ngữ, thì bạn sẽ không bao giờ đạt được cả.

Lần sau nếu có ai hỏi: “Xin hỏi anh (chị) có nói được tiếng Anh hay không?” thì bạn cứ thử trả lời “Có!”

Khi đối thoại với một người nước ngoài biết chút ít tiếng Nhật, bạn hãy thử dùng tiếng Anh với họ, nhất định sẽ cảm thấy dễ dàng trao đổi với nhau hơn.

Hồi còn trẻ, do làm phim quảng cáo, tôi thường sang Singapo công tác.

Tôi bị người ta tưởng lầm là Người Hồng-Công.

Có người còn nói: “Anh là người Hồng-Công đến đây làm phim hả?” Nếu tôi mặc nhiên thừa nhận, công việc làm ăn sẽ rất thuận lợi. Từ đó trở đi, tôi sẽ thành một “minh tinh Hồng-Công”.

Tôi nghĩ, sở dĩ tôi bị người ta tưởng lầm là người Hồng-Công là vì tôi lúc nào cũng nói tiếng Anh, mà câu tiếng Anh nào hầu như cũng sai be bét.

Người Nhật sẽ không bao giờ như vậy.

Tôn chỉ của việc giao lưu là truyền đạt tư tưởng cho đối phương, đừng quá chú ý đến việc sử dụng ngôn ngữ có đúng hay chưa.

Khi tôi sử dụng thứ tiếng Anh giả cày một cách không chút ngần ngại, tôi liền được người ta nghĩ rằng tôi không phải là người Nhật.

Ngay ở Hồng-Công, tôi cũng được tưởng lầm là người Hồng-Công.

Tiếng Anh của người Hồng Công được người Nhật nghe dễ hiểu hơn hẳn món tiếng Anh của những người từ Âu Mỹ sang.

Trong tiếng Anh, tiếng Pháp, các âm tiết cứ liên tịt vào nhau, nói rất khó nghe.

Nghe cứ như nghe đàn phong cầm.

Tiếng Nhật, tiếng Trung Quốc thì nghe như tiếng đàn dương cầm, rõ ràng từng âm.

Tiếng Anh kiểu Trung Quốc thuộc loại “dương cầm”, người Nhật nghe dễ hiểu, nhưng có lúc vì nói chậm quá mà nghe không hiểu.

“Muốn trở thành một ator, cần những điều kiện gì?”

Tôi chẳng hiểu họ hỏi gì. Ator là cái quái gì?

Thì ra họ nuốt mất chữ C trong chữ actor.

“Dotor” tức là “doctor”.

Đó là đặc điểm lỗi phát âm tiếng Anh của người Trung Quốc.

Ở Xinh-ga-po, có một phố buôn bán mà du khách nào cũng ghé qua. Mua hàng ở đó mà không biết mặc cả, hình thức bị người ta biết bạn là người Nhật, thì sẽ bị “chém” thật đẹp. Chủ hàng nói thách kinh khủng.

Vậy dùng tiếng Anh để diễn đạt ý “giá này đắt quá” như thế nào?

Người Nhật vừa nghĩ đến “đắt”, thế nào cũng sẽ chọn câu tiếng Anh “It is too expensive!”

Nhưng khi mặc cả, họ không dùng cái từ expensive mà ta học ở trường.

Nếu thốt ra cái từ expensive, người ta sẽ nhận ngay ra bạn là người Nhật, thì họ sẽ không chịu bớt giá cho bạn.

May sao có một phụ nữ người Trung Quốc đứng bên cạnh nói: “Too high la!”

Thoạt tiên tôi còn tưởng chị ta nói tiếng Hoa.

“la” là tiếp vĩ ngữ mà người Trung Quốc thường dùng.

Vậy là một câu “Too high la!” đã mang sắc thái tình cảm mạnh mẽ.

Đó là thứ tiếng Anh nói theo kiểu Trung Quốc.

Chữ “too” chữ “high” thì chúng ta đã biết ngay từ khi mới học tiếng Anh.

Việc gì ngay từ đầu đã đòi làm tốt, làm hoàn hảo, thì không thể được.
Khi học một môn hoàn toàn mới, chúng ta hãy bắt đầu từ những cái đơn
giản nhất.

Vạn sự khởi đầu nan. Đầu đi thì đuôi lọt.

TIẾNG ANH KIỂU CHÂU Á

Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta nên học tiếng Anh kiểu châu Á, điều này có hiệu quả sử dụng trong thực tế vô cùng quan trọng.

Chúng ta học tiếng Anh ở trường, điều học trước tiên là “ngôi thứ ba số ít + thời hiện tại thì thêm S. “Ngôi thứ ba số ít + thêm S” là qui tắc ngữ pháp cơ bản nhất, nhưng lại không thích dụng với tiếng Anh kiểu châu Á.

Chúng ta đều biết câu “Cô ta có hai quyển sách” phải dịch sang tiếng Anh là “She has two books”. Nếu dịch là “She have” hoặc “two book” đều bị coi là lỗi sơ đẳng.

Nhưng tiếng Anh kiểu châu Á không bị hạn chế như vậy. “Cô ta có hai quyển sách” có thể nói “She have two book”. Đã có chữ “two” biểu thị số nhiều, không lẽ còn sợ hiểu lầm thành số ít nữa sao? Điều quan trọng là thể hiện đúng ý. Đó là bước thứ nhất.

Khi muốn diễn đạt ý “Cô ta có hai quyển sách”, thì trong óc cứ nghĩ, không biết nên dùng “has” hay là “have”, “two books” hay là “two book”. Nghĩ chán chê vẫn chưa nói ra được, ấy là người Nhật.

Ở đây chúng ta bàn không phải đến vấn đề ngữ pháp.

Kỳ thực chữ “book” chỉ là ví dụ đơn giản.

Nếu nói đến “đứa con”, muốn nói “Cô ta có hai đứa con”, thì phải nhớ dạng số nhiều của “child” là “children”, chứ không thể đơn giản thêm chữ S. Nếu chỉ để biểu ý, thì chúng ta không cần nhớ đến chữ “children”.

Cứ nói “She has two child”, người ta cũng vẫn hiểu được như thường. Sau có nghĩ tiếp cũng không muộn.

Câu “Hôm qua tôi đã đi xem phim” phải dịch sang tiếng Anh như thế nào? Người Nhật trước hết sẽ nghĩ “I went to the movie yesterday”; không biết có cần thêm chữ “the”, chữ “go” phải biến thành “went” hay không. Cứ thế nghĩ mãi không nói ra được. Nếu là tiếng mẹ đẻ thì không có chuyện đó.

Nhưng có người không cần sự trói buộc của ngữ pháp. “Yesterday, I go to movie”. Bởi vì nói “yesterday” thì nhất định phải là sự việc đã xảy ra

trong quá khứ. Trước “movie” không thêm “the” cũng chẳng chết ai, ngược lại diễn đạt được cái ý đi xem phim.

Người muốn chơi bóng chày hoặc bóng đá mà trước tiên xem sách hướng dẫn luật chơi trước thì không xong. Mỗi người muốn nắm vững một ngoại ngữ, nhưng trong quá trình học lại hay bắt đầu từ “mẹo luật ngữ pháp”.

Đó tuyệt đối không phải là một phương pháp hay.

Tại Los Angeles, người nào cũng nói tiếng Anh lưu loát, ta là người Nhật mỗi lần mở miệng cảm thấy ngọng nghịu cũng là lẽ thường.

Nhưng ở Xinh-ga-po, Hồng-Công hoặc Macau, thì không có chuyện đó. Mọi người đều như nhau, cứ nói tiếng Anh đại đi, sợ gì ai?!

Ở Nhật Bản, nếu bạn nghe người nước ngoài nói tiếng Nhật sai, bạn không đời nào bảo họ “Ông nói tiếng Nhật sai rồi”, hoặc “Ông học tiếng Nhật ở đâu mà nói sai quá thế?” Nhìn người nước ngoài sử dụng đôi đũa ăn cơm rất lóng ngóng, bạn vẫn sẽ khen “Anh giỏi quá!” Người Nhật dùng dao nĩa ăn thì cũng vậy. Bạn đã không trách người nước ngoài nói tiếng Nhật sai, thì họ cũng sẽ không cười khi bạn nói sai tiếng Anh.

Loài người giao lưu với nhau không phải chỉ bằng ngữ pháp đơn thuần.

Đừng đau đầu nhưc óc với các khái niệm trừu tượng của ngữ pháp tiếng nước ngoài làm gì.

NGÔN NGỮ LÀ PHÙ HIỆU THÍNH GIÁC, CHỨ KHÔNG PHẢI LÀ PHÙ HIỆU THỊ GIÁC

Xinh-ga-po là một quốc gia cái gì cũng nói đến luật pháp. Thực ra gọi Xinh-ga-po là một thành phố thì đúng hơn là một nước.

Ví dụ, ở ngoài đường không được nhô bậy, không được nhô bừa bã kẹo cao su. Những điều này được qui định rõ ràng trong văn bản luật pháp. Luật pháp Xinh-ga-po qui định xướng ngôn viên đài truyền hình Xinh-ga-po không được đọc bản tin bằng tiếng Anh theo lối phát âm châu Á. Nhưng mọi người dân trong sinh hoạt hàng ngày đều sử dụng tiếng Anh theo lối phát âm châu Á.

Ở Xinh-ga-po, vốn là đất nước sử dụng tiếng Anh, song tiếng Trung Quốc và tiếng Mã Lai cũng được sử dụng như thường.

Riêng tiếng Trung Quốc thì người Quảng Đông và người Bắc Kinh nói khác hẳn nhau.

Bốn cô thiếu nữ có thể đồng thời sử dụng tiếng Anh, tiếng Mã Lai, tiếng Quảng Đông và tiếng Bắc Kinh trao đổi với nhau một cách hết sức tự nhiên. Học tiếng Nhật là để đọc và viết là chính.

Cho nên đối với tiếng Anh là thứ học để nghe và nói là chính, người Nhật khó tránh cảm thấy khó khăn.

Người Nhật học tiếng Anh thường bắt đầu từ việc học viết 26 chữ cái vợ chồng tập phát âm. Tiếng Nhật cũng là thứ ngôn ngữ do hậu thiên luyện được.

Khi chúng ta mới sinh ra, chúng ta không hiểu Nhật văn, phải dựa vào việc học tập sau đó mới nắm được. Nhưng trong quá trình học, chúng ta sử dụng phần lớn phương pháp đọc và viết. Không phải nói người Nhật không hợp với việc học tiếng Anh, chỉ có thể nói chúng ta nên sử dụng phương pháp học tập lấy nghe làm chính.

Quá trình truyền âm của lời nói thực ra là quá trình không ngừng đơn giản hoá. Tiếng Anh phát triển từ tiếng Pháp mà ra, nên đơn giản hơn tiếng

Pháp. Tiếng Pháp thì đơn giản hơn hẳn tiếng Latinh.

Trước thời Minh Trị Duy tân, Nhật Bản thực hiện chính sách “bế quan toả cảng”, ngoại ngữ chính là tiếng Hà Lan. Bảy giờ người Nhật chủ yếu dựa vào cuốn từ điển “Doeff Halma” để học từ vựng và ngữ pháp tiếng Hà Lan. Tuy không biết cách phát âm, nhưng vẫn có thể đọc hiểu đại bộ phận nguyên nhân bản. Thời ấy người Nhật học tiếng Hà Lan chủ yếu là để học kiến thức y học, hoá học, chứ không phải để giao lưu hoặc buôn bán. Sau đó tiêu điểm của thế giới chuyển từ Hà Lan sang đại đế quốc Anh.

Từ cuối thế kỷ 19, nước Mỹ và Nhật Bản giao lưu ngày càng nhiều, Nhật Bản bước sang “thời đại tiếng Anh”.

Người Nhật học tiếng Anh bằng tai là chính.

Trong thế chiến thứ hai, Nhật Bản cấm sử dụng tiếng Anh. Trong khi nước Mỹ không ngừng bồi dưỡng hàng loạt nhân tài tiếng Nhật. Chứng tỏ chiến lược của hai nước không giống nhau.

Sau Thế chiến thứ hai, quân Mỹ liên tục tới Nhật, người Nhật ngày càng tiếp xúc với vũ trường, quán rượu, sòng bạc của người Mỹ, nên trình độ khẩu ngữ tiếng Anh của người Nhật tiến bộ rất nhanh. Về phương diện hội thoại, có sự thay đổi về chất.

Không tin, bạn cứ thử dùng tai mà học một ngoại ngữ mới, nhất định sẽ tiến bộ nhanh hơn hẳn việc học tiếng Anh.

Bởi lẽ ngôn ngữ là phù hiệu thính giác, chứ không phải là phù hiệu thị giác.

BA ĐIỀU THỨC CƠ BẢN NHẤT

Khi học đàn ghi-ta, có một số điều thức nhập môn bắt buộc.

Ví dụ học được ba điều thức cơ bản nhất thì có thể đệm đàn cho người ta hát.

Người ta có thể hát rất nhiều bài khác nhau.

Nhưng điều thức cơ bản “A-A-B-A” thì cứ lặp đi lặp lại.

Chỉ cần nhớ kỹ ba điều thức cơ bản, thì có thể đệm đàn cho mọi bài hát.

Đó là chỗ mạnh, lõi cuốn người của đàn ghi-ta.

Trước hết cần nắm vững ba điều thức cơ bản, sau đó học thêm vài ba điều thức, thì sự đệm đàn có thể biến hoá một cách phong phú.

Càng nắm vững nhiều điều thức, càng tiếp cận gần trình độ chuyên nghiệp.

Dù mới nhập môn, chỉ học được ba điều thức, cũng có thể làm cho người khác nhận ra nhịp điệu của một ca khúc bất kỳ.

Khi học một ngoại ngữ, cũng nên lấy “chủ nghĩa ba điều thức” làm tinh thần chính.

Người muốn học tiếng Anh, việc đầu tiên phải làm gì? Chỉ e không phải là đi mua bộ giáo trình tiếng Anh, mà là mua tài liệu hướng dẫn phương pháp học tiếng Anh.

Ai không muốn đi “con đường oan uổng”, không muốn phí công, thì mãi không thể triển khai việc học tập thực sự.

Đã quyết tâm làm theo một phương pháp nào đó rồi, lại còn do dự nghĩ rằng phương pháp khác hiệu quả hơn, thì sẽ chỉ giậm chân tại chỗ mà thôi.

Về phương pháp học tập, chúng ta không nên đi theo “chủ nghĩa hoàn mỹ”. Đương nhiên nói thế không có nghĩa là chỉ học ba điều thức, không học thứ khác nữa; tôi không có ý ấy. Vào thời điểm quan trọng, không có cơ sở tiếng Anh vững chắc, thì có thể bị dẽ tràng xe cát.

Thực ra, sau khi nắm vững ba điều thức, tự dung sẽ muốn học thêm nhiều cái khác. Sau đó cứ thế tuần tự mà tiến.

Muốn ăn một bữa đã trở nên mập mạp, nhớ một lúc cả trăm điệu thức cao siêu của âm nhạc, tin rằng bạn sẽ lập tức mất hứng thú đối với nhạc cụ.

Chơi ghi-ta cũng vậy, chơi đàn piano cũng vậy. Từ đó suy ra, học tiếng Anh hay học môn gì đó cũng vậy.

Mọi việc chỉ cần bắt đầu từ “ba điệu thức” của nó, bạn sẽ có hứng thú đối với nó.

Học, làm việc gì cũng đừng nóng vội, chỉ cần nắm vững “ba điệu thức”, thì sẽ được hưởng thụ lạc thú vô tận chứa đựng bên trong. Khi đó sẽ không một cái gì có thể ngăn cản sự hấp dẫn của lạc thú đó.

BA NGÀY ĐÁNH CÁ, HAI NGÀY PHƠI LƯỚI

Thử dùng phương pháp giảm mập để học tiếng Anh xem sao.

Đã hạ quyết tâm giảm mập, thì quyết không chùn bước.

Nhưng thường thường thứ gì cũng thử, mỗi lần chỉ “lên con số trong ba phút”.

Khi bắt đầu thường thức sự vật mới, khó có thể phủ nhận “lên con số trong ba phút”.

Không đi làm thì không thể biết mình có thể kiên trì hay không.

Ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới (ngụ ý làm buổi đực buổi cái) rồi bỏ, vừa mới bắt đầu đã tự phủ định mình, thì ra chỉ là hứng thú nhất thời.

“Xem chừng khó lòng tiếp tục”. “Ôi! Chút nữa thì thành công”.

Không nên sau khi hứng thú với cái mới, thấy không có tiến triển gì, đã phủ nhận sạch trơn hiệu quả tích cực của “con số trong ba phút”.

Bạn không đi làm thử, thì sao có thể biết kết quả?

Ba ngày đánh cá cũng được, hai ngày phơi lưới cũng không sao, muốn làm thì cứ đi làm.

Trước khi bắt đầu làm, đừng suy nghĩ quá nhiều về hiệu quả công việc.

Thoạt tiên đừng hao tốn 100% tâm tư, chỉ cần mang tâm trạng làm thử, nghĩa là dành cho nó 30% tâm tư thôi.

Trong quá trình xử lý công việc, phương pháp giải quyết của bạn tự nhiên sẽ thành thạo dần.

Bạn kiên trì luyện tập cơ thể 3 tháng ở phòng luyện tập, bạn sẽ phát hiện ra một phương pháp luyện tập thích hợp với mình hơn trước.

Không phải nói phương pháp hiện tại không tốt, mà là tìm ra được phương pháp luyện tập hoàn mỹ hơn.

Ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới hoàn toàn không ưởng công.

Cũng có hiệu quả quan trọng của nó.

Nếu không vì cái mới mà tiến bước thứ nhất, thì cũng không thể nâng cao năng lực hành động của mình.

Một cái hay của việc đi ra nước ngoài là bạn có nguyện vọng tha thiết học tiếng Anh.

Khi học tiếng Anh ở nhà trường, chúng ta học lời nói chính qui. Lúc ra nước ngoài, nghe người ta nói tiếng Anh, lắm khi ta không ngờ lại có lối diễn đạt đơn giản như thế, ta lập tức thích thú ghi nhớ.

Nhưng học tiếng Anh không đơn giản như thế. Lắm khi ngày hôm nay bạn nhớ được mười từ, nhưng ngày mai lại quên sạch.

Nhưng đừng ngại, những điểm ghi nhớ được tích lũy dần trong bộ nhớ của não.

Giống như luyện tập 3 tháng trong phòng tập thể dục rèn luyện sức khoẻ, sẽ thấy kết quả.

Dĩ nhiên trong 3 tháng ấy bạn phải kiên trì luyện tập mỗi ngày.

Ai kiên trì được như vậy, người ấy sẽ thấy kết quả, sẽ thắng.

Học tiếng Anh với tư cách giảm mập có nhiều điểm giống nhau quá chừng.

Hiện nay việc học tiếng Anh về động cơ cũng như phương pháp đều quá nhiều so với hồi trước.

Trước kia dù muốn học tiếng Anh cũng khó kiếm ra chỗ dạy, hoặc người ta thấy không cần phải học tiếng Anh (không ra nước ngoài, công ty không có chi nhánh ở nước ngoài chẳng hạn).

Nay thì quan hệ quốc tế hoá đòi hỏi không thể không biết tiếng Anh.

CÔNG TÁC, HỌC TẬP, HAI VIỆC KHÔNG LOẠI TRỪ NHAU

Giả sử bạn muốn đến Hollywood hoạt động điện ảnh.

Chờ đến khi trình độ tiếng Anh đạt mức nhất định, mới tính đến khả năng đi Hollywood, thì không thực tế.

Không biết tiếng Anh, mà có cơ hội ra nước ngoài công tác một thời gian hoặc có khách nước ngoài đến thăm công ty, thì thật là bí.

Khi cấp trên hỏi bạn: “Công ty định cử anh ra nước ngoài công tác hai tuần, trình độ tiếng Anh của anh không có vấn đề gì chứ?”

Lúc ấy bạn sẽ trả lời ra sao?

Mặc dù trình độ tiếng Anh kém cỏi, bạn vẫn trả lời “Không sao ạ”, vì nếu bỏ lỡ dịp ra nước ngoài thì quá tiếc.

Nhưng khi ra đến nước ngoài, bạn thật sự cảm thấy lúng túng, vất vả.

Thực ra, chỉ cần thời gian hai tuần, nếu cố gắng gấp bội, thì cũng ổn cả.

Thời đi học, chúng ta đều trải qua các kỳ thi nước rút, nên cái sự nước đến chân mới nhảy đối với ta chẳng có gì lạ.

Không nên coi nhẹ hiệu quả thần kỳ của cách tạm thời đối phó nước đến chân mới nhảy.

Khi cấp trên hỏi bạn: “Công ty định cử anh ra nước ngoài công tác hai tuần, trình độ tiếng Anh của anh không có vấn đề gì chứ?” mà lúc ấy bạn lại do dự trả lời “Trình độ tiếng Anh của tôi...” thì không bao giờ bạn còn cơ hội nữa.

Không chỉ là cơ hội công tác, cơ hội ra nước ngoài, mà cả cơ hội nâng cao trình độ tiếng Anh. Bạn cứ mạnh dạn trả lời “Không có vấn đề gì”, rồi dồn sức mà học gấp, thì trình độ tiếng Anh của bạn sẽ tiến vọt ghê gớm.

PHƯƠNG PHÁP VÀ ĐỘNG CƠ

Sử dụng Internet, có thể đọc tư liệu của một thư viện ở bên kia quả địa cầu.

Cũng có thể thỉnh giáo một vị nào đó ở một đất nước xa xôi.

Nhưng có một điểm là bạn phải sử dụng tiếng Anh.

Vì tiếng Anh là không thể thiếu, nên bạn phải nắm vững tiếng Anh.

Rất nhiều sự vật là do phương pháp dẫn đến động cơ.

Cùng với sự không ngừng gia tăng các phương pháp, mà sẽ xuất hiện càng nhiều sự vật mới kích thích tính hiếu kỳ.

Người muốn lấy bằng lái xe, nhất định phải có một chiếc xe riêng cái đã.

Khi tôi quyết định theo đuổi một công việc mới, nhất định tôi sẽ đến hiệu sách mua các cuốn sách liên quan.

Cuốn nào cũng mua, dù một vài cuốn nội dung có thể trùng lặp.

Mang sách về, giở ra nghiên cứu, lắm khi phát hiện nhiều điều lý thú.

Không đi sâu vào cái gì, không thể nào cảm nhận được lạc thú trong đó.

Thật sự bỏ công vào việc gì, mới dần dần nghiệm ra rằng chỉ có đích thân trải nghiệm, mới ngộ ra được.

Chưa bao giờ nghe nói đến bóng đá, bắt đầu luyện tập thể lực, rèn luyện cước lực.

Bắt đầu từ hứng thú đối với môn bóng đá, rồi mới ra sức rèn luyện cơ thể cho cường tráng.

Đó là hai cái khác nhau trong tư tưởng huấn luyện giữa Nhật Bản và Mỹ.

Tuyên thủ trượt tuyết của Mỹ bắt đầu luyện tập từ các bài thể dục nằm ngoài lĩnh vực trượt tuyết.

Bởi vì có hứng thú mạnh mẽ đối với môn trượt tuyết, mới lấy đó làm nghiệp. Trong quá trình luyện tập lâu dài nhiều năm, dần dần có thể lực thích hợp với môn này.

Đấy thuần túy là phương pháp huấn luyện trò chơi giải trí của nước ngoài.

Ở Nhật Bản, nếu tham gia đội bóng chày, trong vòng một năm không có khả năng chạm đến bóng.

Như thế bạn nhất định sẽ mất đi một phần nhiệt tình ban đầu với môn bóng chày.

Không có gì kích thích lòng người bằng thi đấu đối kháng cả.

ĐỘNG CƠ KHÔNG THUẦN, CẦN PHẢI KIÊN TRÌ

Động cơ không thuần, mà lại có thể kiên trì được lâu dài ư?

Động cơ cao quý, đường đường chính chính, thường thường lại không kiên trì được lâu.

Hồi học trung học, tôi từng luyện qua môn “Không thủ đạo”.

Có bạn muốn rèn luyện ý chí cho mình, đã luyện tập rất gian khổ, song họ không kiên trì được lâu.

Người bị cướp của, bị trấn lột, luyện rõ để trả thù, thì lại kiên trì được đến cùng.

Ở Tokyo ít gặp, chứ ở một số vùng dễ gặp cảnh “xin đều”, hoặc thấy các cô gái bị bọn lưu manh làm nhục mà không dám can thiệp, thật xấu hổ.

Những người xấu hổ sẽ gia nhập thế giới “Không thủ đạo”.

Họ sẽ kiên trì lâu dài.

Một số người luyện tập cơ thể cho cường tráng, do không tìm được mục tiêu hoặc động cơ cụ thể, thường thường bỏ dở giữa chừng.

Kỳ thực, bất kể động cơ của bạn có thuần hay không cũng không quan trọng.

Điều quan trọng là bạn có kiên trì được hay không.

Quý là ở sự kiên trì.

Dù là học hành hay hoạt động thể thao, luyện tập là thứ khô khan.

Phải duy trì cái việc luyện tập khô khan ấy.

Trong quá trình kiên trì luyện tập, cái động cơ không thuần sẽ dần dần, tự nhiên chuyển biến thành mục tiêu cao thượng.

LẤY KHỔ LÀM VUI

Cái gọi là công việc đơn điệu lại bao hàm lạc thú vô cùng, thì chỉ có người đích thân thể nghiệm mới có thể hiểu được.

Người ta sẽ nói: “Nó làm sao thế không biết, công việc đơn điệu như thế mà nó lại vui lòng thực hiện?”

Giải thích cho họ chỉ phí lời, bởi vì họ không hề đích thân thể nghiệm.

Công việc vinh dự, hấp dẫn, thì ai cũng muốn làm, cũng xí phần cả.

Còn công việc đơn điệu, buồn tẻ, thì chỉ những người ngày ngày kiên trì thực hiện không biết mệt, mới có thể cảm nhận lạc thú chứa đựng bên trong nó.

Phải dùng từ “si mê” mới hình dung được.

Tôi trước khi đến phòng rèn luyện thân thể, từng cho rằng không có gì buồn tẻ hơn là việc rèn luyện sức khỏe.

Kéo qua kéo lại dụng cụ luyện tập thật là việc làm vô nghĩa.

Tập được một tháng rồi, vẫn thấy các cơ chẳng tiến triển gì.

Cấp trên ở công ty bảo tôi nâng cái tạ tay mười lần coi thử.

Nếu bình thường, chắc tôi không nâng nổi năm lần; nhưng nhờ luyện tập một tháng vừa qua, tôi quả nhiên nâng được lần ngon lành.

Chuyện đó đúng là có một sức lôi cuốn thần kỳ mà chỉ người nào đích thân thể nghiệm mới cảm nhận được.

“Anh ta làm sao thế nhỉ, có bao nhiêu việc thú vị không làm, lại đi làm cái công việc đơn điệu chán ngắt”.

Bị người ta bình phẩm như thế là một hạnh phúc.

Trước khi mọi người nhận ra kết quả thực tế, bạn nhất định sẽ tìm ra được cái lạc thú mà mình đích thân thể nghiệm.

HỌC TIẾNG ANH HOÀN TOÀN DỰA VÀO CỐ GẮNG THỜI TRẺ

Người nói tiếng Anh lưu loát chắc phải là người hồi học trường phổ thông có thành tích xuất sắc môn tiếng Anh.

Kỳ thực, trình độ tiếng Anh hồi học trường phổ thông như thế nào hầu như chẳng có quan hệ gì với việc sau này có nói giỏi tiếng Anh hay không.

Những người nói tiếng Anh lưu loát phần lớn là những người sau khi tốt nghiệp đại học, đã dành nhiều công sức tuổi hai mươi cho việc học tiếng Anh.

Đừng vì kết quả học tiếng Anh hồi học trường phổ thông kém cỏi, mà bỏ việc luyện nói tiếng Anh. Cũng không thể căn cứ trình độ tiếng Anh lưu loát bây giờ mà đoán rằng hồi học trường phổ thông kết quả môn tiếng Anh xuất sắc. Chẳng qua đó là kết quả cố gắng cao độ sau khi tốt nghiệp.

Bảo rằng “Tôi làm sao có thể sánh với những người sống ở nước ngoài”, cũng chỉ là một cái cớ biện hộ cho mình. Số người chưa hề sống ở nước ngoài mà nói tiếng Anh lưu loát cũng chẳng ít.

Chỉ cần sống ở nước ngoài, không cần cố gắng, tự nhiên vẫn nói tiếng Anh lưu loát, - nghĩ như thế là sai. Dù sống ở nước ngoài rất nhiều năm, nhưng không chịu khó học, thì không thể nói tiếng Anh lưu loát.

Nắm vững một ngoại ngữ hay không, điều chủ yếu là dành bao nhiêu công sức ở tuổi hai mươi cho việc học ngoại ngữ ấy.

Bí quyết nói tiếng anh là sử dụng câu ngắn.

Người Nhật khi nói tiếng Anh chỉ thích sử dụng đại từ quan hệ.

Còn người Mỹ trong sinh hoạt hàng ngày hầu như không sử dụng đại từ quan hệ. Khi họ suy nghĩ, họ hoàn toàn không sử dụng đại từ quan hệ. Họ sẽ nghĩ theo thứ tự thuận “The boy’s friend”.

Công sức tập viết tiếng Anh hồi nhỏ của các bạn sẽ không uổng phí.

Viết là cơ sở của nói. Thông qua viết thật nhiều, bạn sẽ nắm được không ít vốn từ vựng và kết cấu ngữ pháp tiếng Anh.

Còn rất nhiều nước căn bản chưa thể sử dụng tiếng Anh để giao lưu. Chỉ khi nào nghe hiểu đôi phương nói tiếng Anh, mới có thể đáp “I can’t speak English”.

Đã có kiến thức cơ sở rồi mà bỏ dở giữa chừng thì thật đáng tiếc.

Hãy mạnh dạn mở miệng nói tiếng Anh, đó là cách tốt nhất để nâng cao trình độ tiếng Anh của bạn.

NGƯỜI VỤNG NÓI TIẾNG MẸ ĐẸ, KHÔNG CHỪNG LẠI GIỎI NGOẠI NGỮ

Khi người nước ngoài hỏi đường, chúng ta thường cảm thấy hết sức khó khăn vì chưa tìm ra cách trả lời thích đáng.

Sau đó ta mới ân hận “Rõ ràng có cách nói thế này, tại sao lúc đó mình lại không nghĩ ra kia chứ? Có câu nói rất đơn giản, sao mình lại dùng câu rắc rối đến thế?”

Thực ra cũng không có gì lạ.

Nếu trong lúc giao tiếp, cứ nghĩ “Câu này phải nói như thế nào mới đúng?” thì thường là sẽ không diễn đạt đúng ý của mình.

Về đến nhà mới chợt đại ngộ: “Ôi! Thì ra có thể nói thế này, lần sau nhất định phải chú ý mới được!”

Bất kể bạn dùng câu It is ...for ...to hoặc too ...to đều được cả.

Khi nhờ người khác, có thể nói “Can I”.

Phải nói rằng kiểu câu tiếng Anh ta học ở trường phổ thông đều có thể sử dụng trong sinh hoạt hiện nay.

Chỉ cần lên cao giọng ở cuối câu là thành câu hỏi, mà không cần sử dụng từ nghi vấn.

Một nửa sự giao lưu xuất phát từ nguyện vọng hiểu nhau.

Chỉ cần biểu đạt rõ mình “muốn cái gì”, “muốn người khác làm gì cho mình”, thì có thể sống ổn rồi.

Khi đi du lịch, chỉ cần nhớ “I’d like...” thì sẽ không có rắc rối gì.

Ở đây chúng tôi nêu ví dụ để chứng.

Nếu muốn diễn đạt “muốn cái gì”, thì dùng câu “I’d like a...”

Nếu muốn diễn đạt “muốn người khác làm gì cho mình”, thì dùng câu “I’d like to...”

Nếu mạo muội nói với người khác, người ta có thể không để ý đến bạn.

Khi đối phương chưa có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, đột nhiên nhận ra bạn muốn nói chuyện với họ, họ sẽ hỏi lại bằng câu “Pardon?”

Thực ra đôi phương chỉ là nhất thời chưa nghe rõ, chứ hoàn toàn không phải là vì bạn nói sai về phát âm hay ngữ pháp.

Nếu ngay từ đầu bạn có thể nói câu “I’d like...” thì đôi phương sẽ được chuẩn bị về mặt tâm lý.

Dù là ngoại ngữ hay tiếng mẹ đẻ thì cũng vậy.

Người không nghe hiểu ngoại ngữ, thường thường dùng tiếng mẹ đẻ cũng không tạo được sự thông hiểu với người khác.

Người biết ngoại ngữ, thì khi dùng tiếng mẹ đẻ cũng giao tiếp tốt.

Khi bạn bị đôi phương hỏi lại bằng câu “Pardon?” thực ra hoàn toàn không phải là vì bạn nói sai về âm hay ngữ pháp.

Có thể đó là do vấn đề logic gây ra. Người nước ngoài không để ý đến lỗi sai về phát âm hay ngữ pháp của bạn, nhưng sẽ tập trung chú ý đến logic của lời nói.

Bạn sẽ gặp nhau tán dóc, khi xuất hiện vấn đề về logic, sẽ có người hỏi “Vì sao lại thế?”

Liệu có phải trong lúc không để ý, ta đã phạm lỗi về mặt logic?

Khi suy nghĩ, hãy cố nghĩ bằng tiếng Anh.

Người càng nói lưu loát, càng dễ phạm lỗi logic do dùng từ ngữ kiểu cách.

Người có trình độ tiếng Anh non kém, thường thường nếp nghĩ tương đối đơn giản, tương đối phù hợp với logic.

Người vụng nói, sẽ không tìm trăm phương ngàn kế trang sức cho nội dung lời nói, không sử dụng những lời nói rắc rối khó hiểu.

Người vụng nói, dễ nói ra nội dung thực chất, lý tính.

Người vụng nói tiếng mẹ đẻ, lại nói giỏi tiếng Anh không chừng.

BẠN THỜI TRẺ LÀ ĐỐI THỦ CẠNH TRANH SUỐT ĐỜI CỦA CHÍNH MÌNH

Tôi viết cuốn sách “50 việc tuổi hai mươi cần làm”, kỳ thực là đã hoàn thành cuộc đối thoại với bản thân tôi thời trẻ.

Trong sách nhiều lần xuất hiện chữ “bạn”, thực ra đó chính là các độc giả trẻ tuổi của cuốn sách này.

Còn có tôi thời ở tuổi hai mươi.

Thời trẻ, tôi thường thử đối thoại với tôi của nhiều năm về sau.

Các bạn cũng hãy thử đối thoại với bản thân mình của mười năm về sau xem sao.

Đối thủ cạnh tranh của bạn, chính là bản thân mình của mười năm về sau.

Bạn thời trẻ thực ra là đối thủ cạnh tranh suốt đời của bản thân mình.

Hồi tôi làm diễn viên, mỗi năm tôi vẫn kiên trì xuất bản 40 cuốn sách.

Có người nói: “Tiên sinh giỏi thật!”

Nhưng nếu nói về số lượng, thì ở tuổi hai mươi tôi đã đạt được tốc độ ấy rồi.

Không nói chính xác, thì hồi trẻ số lượng sách tôi viết còn nhiều hơn.

Chẳng qua có một số tác phẩm chưa được xuất bản.

Liệu hiện tại tôi có lòng hăng hái như thời trẻ nữa chăng?

Mỗi lần tự hỏi mình như thế, trong người lại trào dâng sức lực.

Thế là nội dung đại thể của cuốn sách tiếp theo lại hiện dần ra trong óc.

HẾT